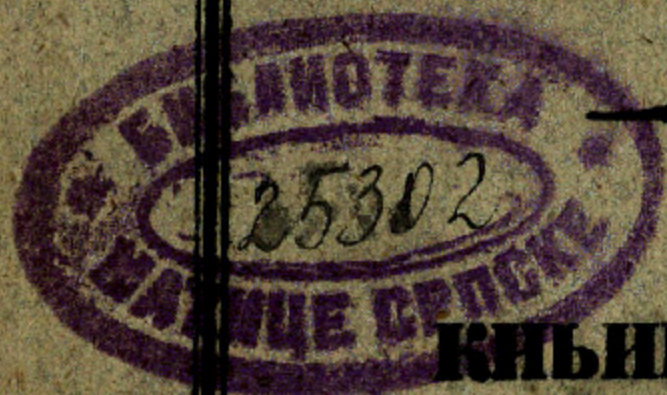

КАССАПДРА.

КНИГА ПРВА

СТИХОВИ СЛОЖЕНА

ТИМОФЕЕМЪ ИЛИЋЪ,

Намѣстникомъ Протопресв. Чанадскогъ и
Парохомъ Санадскимъ.

Р19Ср II. 487 / 1. А

206. A 47
P 273

Всрп 417/1.1

КАССАНДРА.

КНЪИГА ПРВА

СТИХОВИ СЛОЖЕНА

ТИМОФЕЕМЪ ИЛИТЪ,

Намѣстникомъ Протопресв. Чанадскогъ и
Парохомъ Санадскимъ.

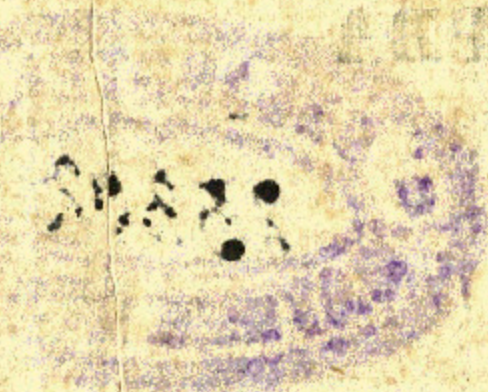
У НОВОМЪ САДУ,

НАРОДНА КНЪИГОПЕЧАТНЯ ДР. ДАН. МЕДАКОВИЋА.

1852.

1111111111

1111111111

1111111111

1111111111

1111111111

1111111111

1111111111

1111

КНЬИГА ПРВА.

На Ефрату едномъ рѣке брегу,
Одъ славнога Вавилона града,
Неколько тисућа корачи
У далѣномъ, едно дрво бѣше,
Кое дрво живота зваше се,
Ког' густога лишѣа ладовина,
У найвећой сунчаной припеки,
Путнике е много угостила.
Случайно се подъ истимъ дрветомъ,
Два путника и садъ зауставе,
И по мачу едногъ украшеномъ
Виѣаше се еданъ Господиномъ,
Други истогъ Господина слугомъ.
Одъ зли среѣа, туге, а и пута,
Тай Господинъ изломлѣнъ будући,
Како уѣе у ладъ тогъ дрвета,
И оруж'е са себе посбаца,
Извали се на зелену траву,
И текъ главу што на землю спусти,

Одма засни одъ умора силногъ.
 Но нѣ се у обятю санка
 Сладкогъ дуго наслађиват' мог'о;
 Бр' га нека кодъ истогъ дрвета
 Поизблизавика узнемири.
 Любопитливъ, исте близу нѣга
 Вике узрокъ, онъ желећи знати,
 Кадъ изъ подъ тогъ дрвета устане,
 И оруж'е на себе припаса,
 Тад' на вику и на друмъ пойти,
 Гди затече два славна юнака,
 У найвећой крволитной борби;
 Бданъ бѣше све у саму свилу
 Извезену са златомъ обученъ,
 Други бѣше црно уоружанъ,
 И у црно одѣло обученъ,
 Изъ чега се дознати могаше,
 Да онъ за кимъ тужаш', и жаляше.
 Борише се два ова юнака
 Съ редкомъ снагомъ до удивленія,
 Борише се и два и три сата
 Бданъ другогъ свладат' немогаше.
 Копля нѣина на сто комадића
 Изломљена, о томъ сведочише,
 Да су были то таки юнацы,
 Коим' равна мало с' наћ' могаше.
 Кадъ наипосле копля побацаше,
 Тад' съ мачеви битку започеше,
 Обоица знадоше се вешто,
 Одъ ударца другог' укланяти.
 Побѣђени одъ нѣи кой ће бити,

Одсудити дуго с' немогаше.
 Кадъ найпосле уоружанъ црно,
 За свой животъ ништа неареѣи,
 Съ такомъ снагомъ на другогъ удари,
 И рани га неколико пути;
 Да надежду веѣ онай изгуби,
 Да ѣе му се изъ предъ острогъ мача,
 Са животомъ уклонити моѣи.
 Путникъ овай, кои е на страни,
 Край боришта досадъ изгледао,
 Надвладаномъ помоѣи желеѣи,
 Приступи имъ и почне ѣй мирит',
 Съ важнимъ гласомъ, юнаку пристойнимъ.
 Но у црно юнакъ уоружанъ,
 Имаюѣи доволно узрока,
 Победити свогъ непріятеля,
 И съ животомъ нѣга раставити,
 Ове речи путнику изказа:
 Ма ко да си незнани юначе!
 Ако само злочиніа ниси
 Покровитель, и без'законіа,
 Ако праву добродѣтель любишъ,
 Непомажи едномъ невернику,
 И злочинцу, комъ подъ небомъ равна
 Досадъ нигда обрѣло се ніе.
 Но видеѣи уоружанъ црно,
 Да га путникъ нимало неслуша,
 Веѣ да онъ нѣи раставити жели,
 И съ тимъ другомъ у помоѣи быти,
 И на нѣга съ оруж'емъ узмане,
 И рани га двапутъ или трипутъ.

Истина е свомъ свету позната.
 Да прав' юнакъ одъ срамоте неће,
 На онога оружје дићи,
 Кои съ другимъ већъ у борби бывшей,
 Одъ умора, къ паданю клони се.
 Но дужность намъ естества налаже,
 Да нашъ животъ, кои себи дали
 Нисмо, да га бранити морамо,
 По дужности овой естественной,
 И мой путникъ оруж'е истрже,
 И башъ кадъ е ударити тео,
 На юнака црно оружаногъ,
 Онъ опази десетъ или дванайстъ
 Коняника, изъ шуме трчећа,
 Кои кадъ се къ битки приближише,
 И ранѣногъ у крви видише,
 Съ удивленѣмъ ране му гледаше.
 Одъ войника овѣи садъ двоица,
 Кадъ ранѣногъ на коня подигну
 Къ Вавілону съ нѣиме упуте се,
 А остали, на уоружаногъ
 У жалостно оруж'е ударе,
 И са седамъ или осамъ рана,
 Подъ нѣимъ коня изране съ мачеви:

Уоружанъ у оруж'е црно
 Противъ себе толике видећи;
 Нимало се зато неуплаши,
 Но юначки поче себе бранит,
 Као юнакъ да е непобедимъ.
 А мой путникъ садъ ово видећи

Да с' толико нѣи много несраме
 На еднога ударут' юнака,
 Окрене се црно оружаномъ
 И ово му у итрини рекне:
 Небой ми се мой добрый юначе,
 Поступанъ твое самномъ бывше,
 Нечини ми у томъ препятствія,
 Да я теби неучинимъ оно
 Што по правды учинит' ти морамъ,
 Видеѣ твою важность, и вредноѣу.
 Животъ, кой ми одузети теде,
 Драговольно за тебе жертвуемъ.
 Устремил се за тимъ на войнике,
 Съ готовноѣу пуномъ удивленя,
 И двоицу с' юначкимъ ударцомъ
 Првимъ, одма на землю обори.
 И кадъ скочи на едногъ одъ коня
 Погинути войника оставша,
 Поче проче сеѣи немилице,
 Съ удивленя дѣстойномъ вѣштиномъ:
 И кадъ после юшъ двоицу свали,
 Заоставшій, у брзины коня
 Животъ спасти принуѣени буду.
 Но онъ гоит' нѣи далъ нетеде,
 Себе слепо у опасность бацат',
 Осеѣаюѣ уоружанъ црно,
 Да одъ млоги добіени рана
 Малаксават' конь подъ нѣимъ починѣ,
 Сиѣе съ нѣга, оклопъ съ главе бацы,
 И путнику, у мало пре когъ е
 Непристойно увредіо быю,

У обят'я полети юначка.
 Лице овогъ, и красота дивна,
 У еданпутъ путника порази,
 И кадъ мало іошъ ближе му дође,
 Чиняше му с' као да е нѣга
 Гдигодъ кадгодъ видити морао.
 Кадъ Путника уоружанъ црно,
 У обят'я своя сладко стисне,
 Ове нѣму проговори речи:
 Пріятелю и незнани друже!
 Ил' найвећи юначе на свету!
 Да е мени овай животъ міо,
 За услугу ову учинѣну
 Я бы теби много дужанъ быю;
 Но я важанъ узрокъ имаюћи
 Бедни овай презирати животъ
 За тай са свимъ заборавіо самъ
 Желећ, чувства утолети болю.
 Живитъ дакле кой ми тако славно
 Изъ злотворскій ты избави руку,
 Одъ садъ ніе више мое благо,
 Бр' ва твою текъ ѣу любовь живит'

Любовь, коя у сердцу ми горе,
 Мене къ теби већма обвезуе,
 Нег' услуга, кою ми учини.
 А твоя ми виђена доброта,
 Обећава грубости проштена.
 Безъ сумнѣ ѣешъ и самъ извинит' ме,
 И грубости моіой опростити,
 Докъ ти узрокъ отчаян'я мога

Безпристрастно, и чисто откріємъ,
 И признаешъ, да с' ме увредію,
 Што с' прилику безбожномъ убицы
 Пердікасу, проклетъ быю майки,
 Учинію, да ми изпредъ мача
 Садъ утече, стамлію се Бог'да.
 Пердікасса путникъ име чувшій,
 Судію є да оружанъ црно,
 Немож' быти одъ порода малогъ,
 И онъ овомъ садъ одъ све стране,
 Удвоену искреность покаже,
 И погледи іошъ болъ у лице,
 Но ніє се опоменут' мог'о,
 Гди є нѣга видити морао.

Любопитство свое немогавшій,
 Путникъ дуже у себи утаят',
 Откріє му, да га познат' жели.
 У оруж'є, и одѣло црно
 Обучени, ово одговори:
 Я бы быю съ тимъ неблагодаранъ,
 Кадъ би име утаяо свое,
 Одъ онога, комъ є сердце мое,
 Оdkрывено, и са свимъ предато.
 Лісімакъ самъ я несрећни! тако;
 Да и нигда помислит' немого,
 Даћу тако кадъ несрећанъ быти!
 Чувшій путникъ име Лісімака,
 Очи свое съ већимъ промотренѣмъ,
 Него ли пре на нѣга управи,
 И упозна, да є овай исти

То Лісімакъ, кои є у двору
 Великога Александра славну
 Єдномъ свою ролу изиграв'о.
 И на ово нѣму одговори:
 Лісімака што се славе тиче,
 Име нїє манѣ ни найманѣ
 Одъ великогъ славногъ Александра,
 И болѣ є о великомъ овомъ
 Цару, нигда и нечути речи
 Него л' твое заиста достойне
 Удивленя незнат' догађає.
 На путника изказане речи,
 Лісімака срдце затресе се,
 И желећи онъ одъ свое стране,
 Нѣму исту срдечность указат',
 Закуне му вечно прїательство,
 Кое исто учини и путникъ,
 Лісімакъ се путника не мало
 Искренности дивїю, и лицу,
 И у борби виђеномъ юначеству;
 И заиста мого му се дивит',
 Ёр' су нѣга Богови са свима
 Даровима обдали были,
 Коя єдногъ славногъ мужа красе. —
 Мужкогъ лица нѣговогъ красота,
 Дивни возрастъ кой войника дичи,
 Неокалянъ одъ дражести женске,
 Почитанъ, стара, и праву любовь,
 Башъ у истомъ првомъ магновеню,
 У свакогъ є срдце уливало.
 Висина є нѣгова све друге

Величине надвисила людій,
 Удови су сви нѣговогоу тѣла,
 Поредочно у свемъ слагали се;
 Свако му е движеніе тѣла
 Поредочно, и умилно било.
 Къ дваестъ шестой, или дваестъ седмой
 Години се приближава време,
 Теченіе живота нѣгова.
 Безпокойство, путованѣ много,
 Природну е нѣгову красоту,
 Веѣ немало нарушила была;
 Загршеность кокорнави коса,
 Нѣгову е за себе немарность,
 И заборавѣ, издавала явно:
 Беспримѣрна у нѣму красота,
 Лісімака такъ у сердце дирне,
 Да у истомъ првомъ магновенію,
 Сва му туга изъ сердца излети,
 Само една момъ путнику любовь
 Остане му у сердцу гореѣна.
 Сматраюѣи садъ на Лісімака,
 Кой е исте имао године,
 И возрастомъ быо мало манѣи,
 Да у сердцу уселѣна туга,
 Лепоту му нарушила нѣе,
 Не бы с' права одсудити могла,
 Меѣу нѣима у красоти разность.
 Съ дѣли свои учинившій себе
 Лісімаку мой путникъ познатимъ
 Све е веѣма и веѣма му любовь
 Показив'о онъ одъ свое стране.

А надъ имъ се прва чувствованя,
 Дивеѣи се взаимно другъ другу,
 У срдцама мало уталоже,
 Тадъ мой путникъ настави беседу,
 И овако къ Лісімаку рекне:
 Кадъ бы знао, да ти любопитство
 Мое, не бы на досади было,
 Пит'о бы те што на Пердікасса
 Съ оружіемъ онако удари;
 Знаюћ' добро ваше пріятельство,
 Редку любовь, свакидашню дружбу
 У великогъ Александра двору.
 А садъ тако разярена страшно,
 Противъ нѣга, тебе гледаюћи,
 И знаюћи умѣренность твою,
 Узрокъ твоє те ярости грдне,
 Докучити я немогу умомъ.

Съ тимъ Лісімакъ своє постоянство
 У еданпутъ съ мужествомъ изгуби,
 И поѣу му сузе низъ образе,
 К'о изъ каквогъ источника вода.
 Коимъ юнакъ изливанѣ силно,
 Зауоставит' дуго ніе мог'о.
 Но найпосле кадъ срдцу одлакша
 Съ изливенимъ већъ многимъ сузама,
 Омочене и тад' у сузама,
 Очи къ небу дигнув', ово викне:
 О велики и свесилни Бозы!
 Што ми бедни продужисте животъ,
 Кадъ najlepша созданія ваша,

Вы изъ числа избрисасте живи,
 Ил' мож'да сте за оруд'е мене
 Они славни и невини лица,
 По премудри и непостижими,
 Одредили, ты ваши совѣти.
 Уредбама покоранъ самъ вашимъ,
 Покоранъ самъ велики Богови.
 Само мене за то орудіе,
 Вы узмите и употребите;
 А ако я небы быю кадаръ,
 Доста вашей учинити воли,
 Магновенъ, некъ ми животъ ово
 Недостойни, сасвимъ утамани,
 Кой и тако одъ стида и срама,
 Продуживат' я немогу дуже,
 Господине! уздисаюћ' често
 Юштъ настави онъ беседу свою,
 Немой мислит' да е безъ узрока
 Упалѣна у мени та ярость;
 Я хораво нигда у опасность
 До данашнѣгъ дана ненасерно,
 Охутаћу узрокъ мое туге,
 Ово едно само казаћу ти;
 До царице, славногъ Александра
 Великога, прекрасне Статіре,
 И Богинѣ Х'фестіона вдове
 Парисате, я гонимъ убицу,
 Или болѣ казат' орятина.
 Речи ове крозъ плачъ ецаюћи,
 Съ тако тужнимъ изговори гласомъ
 Да бы съ нѣима каменитъ срдце

Къ сожаленю могао възбудит'.
 Речи ове нашего путника,
 Нѣжна срдца тако се додирну,
 Да изъ овій, онъ несрећу свою,
 Явно себи представи у уму. —
 Изъ очію нѣгови прекрасни,
 Варнице му ко пламенъ полете,
 А садъ опетъ права смртна бледость
 Появи се на лицу нѣговомъ.
 Са ружичномъ, устне досадъ боіомъ
 Помодре му као модри каменъ,
 Дрктаюћимъ езикомъ наипосле,
 Ђдва ове изговори речи:
 Заклинѣмъ те именемъ Богова,
 И споменомъ Персіиски Принцеца,
 Да ми кажешъ текъ истину праву,
 Ђл' истина да већъ више нема,
 Медъ живима Принцезе Статије?
 Истина е Лісімакъ му каза,
 Ту истину съ имени Богова
 И споменомъ Персіиски Принцеца
 Потврђуемъ на несрећу мою.
 И ако си радъ у мало речи
 Край житота нѣиногъ чут', ово е.

Обвладатель скоро целогъ света
 Александеръ велики кадъ умре,
 Безбожкия царица Роксана
 Непрестано коя е злобила
 За живота іошъ овога мужа,
 Незлобивой и доброй Статіры,

Заповеди овимъ царицама,
 У Калцібской палаты кое су,
 По наредбы цара Александра
 Слабогъ ради пребивале здравля,
 И юшъ кое чуле было нису,
 О великогъ Александра смрти,
 Да што брже у Вавілонъ дођу.
 А да небы овомъ намереню
 Нѣномъ, оне како сетиле се,
 Послато имъ у Калцібу писмо,
 Съ договоромъ злобногъ Пердікасса,
 Александра великогъ печатомъ,
 Запечати безбожна Роксана,
 И съ тимъ красне невинне царице,
 Оне Бож'в и Ангелске душе,
 У замку имъ запету увати.
 Погублѣни владѣтельница овій,
 Гледала е она съ Пердікассомъ
 Красна тѣла у крви лежећа,
 И после ѿ у ямуру грдну,
 Побацати са свимъ немилице,
 И каменѣмъ затрпати грднимъ
 Заповеди безбожна Роксана.
 Крозъ плачъ говоръ овай Лісімаковъ
 Немогаше далѣ слушат' путникъ:
 Но погледъ свой кадъ на небо дигне,
 Съ променутимъ гласомъ ово викне:
 Данасъ ми се великій Богови!
 Обећанъ ваше испунѣва,
 И за труде десетогодишнѣ,
 Данасъ мени награду даѣте;

Кою сте ми у овомъ предѣлу
 Земль, дати сами обећали.
 После овій изказани речи,
 Съ променутимъ на лицу изгледомъ,
 На комъ мог'о с', помислит' в страшно,
 Изваяну праву смръть видити,
 Кадъ погледи онъ у Лісімака,
 Из корица мачъ изтргне итро.
 Управи га подъ оклопъ на прси,
 Прободе се и на землю падне,
 Пре, нег' што бы Лісімакъ, ил' слуга,
 Одъ намере одвратит' га могли,
 И у крви своіой увая се,
 Коя му в ко изворъ у горы
 Изъ прсію истицала силна.

Догађаемъ овимъ изненада
 Запеганѣмъ, и яукомъ слуге,
 Лісімака узверена бывша,
 Ёдва любовь къ путнику поврати.
 Сузе свое, кадъ с' сузама слуге
 Убіеногъ путника помеша,
 И изъ тѣла мачъ истргне брзо,
 Съ нѣга тешко поскида оруж'е,
 На колена поредъ нѣга падне,
 И почне га тужно оплакиват',
 Као свога одъ колевке знанца.
 У колико жалость му допусти,
 Онъ раскопча на нѣму одѣло,
 Поче рану брже му прегледат',
 И на радость, и свою, и слуге,

Кадъ примѣти да нѣ са мртна,
 Обоица томъ обрадую се.
 Брже спаса свилена пояса
 И увеза рану непознатогъ.
 Докъ су они съ ранѣнимъ овако
 Бавеѣисе крвѣ му уставляли,
 Случайно имъ іошѣ двоица дођу,
 На жалостно ово позоріе,
 О несрећномъ, кои съ свое стране,
 Првимъ равно участ'е покажу.
 Кадъ Лісімакъ после одъ нѣи дозна,
 Да е нѣина домовина близу,
 И да само тисућу корачи
 До те съ болнимъ учинити треба,
 Благодари великимъ Боговомъ
 На благима нѣинимъ уредбама,
 И заключи ту болногъ однети;
 Бр' изъ млоги основни узрока
 У Вавілонъ садъ нѣга послати,
 Налазіо онъ за добро нѣе.
 И зато садъ кадъ ранѣногъ дигну
 На еднога одъ ту бывшій коня,
 И пре него што на место стигну.
 Домаћину ове рекне речи,
 Старіему, кой с' Полімомъ зваше:
 Добротвору! Боговомъ захвали,
 Што су теби ову срећу дали,
 Да угостишъ овогъ несрећника,
 Богови ѣ васъ за то наградит'.
 Учинѣно ближнѣмъ пріятельство,
 Награђую они по заслуги,

И васъ ѣду они наградити.
И съ тымъ вашу срећу узвисити.

Стараць нѣму на ово учтиво
Одговори и іошъ му обећа
Да ће сваку у нѣговомъ дому,
Онъ одъ нѣба имати услугу.
И у прочемъ съ старцемъ разговорѣ,
Лісімакъ се увери за цело,
На поштене, да е намеріо
Люде, кои издатъ га нећею.
Скине после съ свое десне руке
Два прстена коя много важе,
И овако проговори къ старцу:
Узми старче два ова прстена,
Бданъ теби за споменъ покланямъ,
Съ другимъ иди у Вавілонъ брзо,
И кадъ нѣка у новаць обратишъ,
За ело намъ што е нужно купи,
И позови Амінта лѣкара,
Но съ њимъ брже што можешъ врати се.
Стараць му се наново обећа,
Да ће све то у тайности радитъ,
И съ прстеномъ у градъ упути се.
А Лісімакъ с' млађимъ домаћиномъ
Послатога у градъ старца сыномъ,
Ранѣнога у собу унесе,
И положи на одну постелю.
Лісімакъ самъ несрећанъ будући,
И жалостанъ, и пунъ очаяня,
Разговоритъ другога не способанъ,

Къ ранѣному тако су му чувства,
 Топломъ любовомъ напунѣна была,
 Да одъ нѣга никудъ одмаѣи се
 Онъ нетеде, ни за живу главу.
 И што годъ е за нѣгово добро
 Знао да е, то е све творио.
 Мислеѣи онъ зашт'е непознати,
 Чув' о смрти Персіиски Принцеца,
 У таково очаянѣ дош'о,
 Узрокъ тога докучит' неможе.
 И зато е ил' одъ нѣга самогъ,
 Ил' одъ слуге, дознат' то желію.
 Къ болеснику нѣгова е любовь,
 Свакогъ часа умложавала се,
 И съ тимъ више, што е пріятелство
 У несреѣи онъ нѣму показ'о.
 Затече га у овимъ мислима
 Вратившій се веѣъ изъ Вавілона,
 Старацъ Полим' съ Амінтомъ лѣкаромъ.
 И кадъ овимъ Лісімакъ захвали,
 На долазку нѣиномъ ускореномъ,
 Препоручи Амину ранѣногъ,
 Кои онда рану му прегледи,
 И каже имъ да самртна ніе.
 Лісімакъ се овомъ обрадуе,
 Слуга болногъ у своіой радости,
 У сузама читав' окупа се.
 Скорость она, коіомъ е лѣкара,
 Господину рану везаюѣи,
 Послужи'о, доказивала е,
 Да е веранъ газды быо слуга.

Кадъ испере лѣкаръ болномъ рану
 И прилепи неки мелемъ на ню,
 Тадъ у уста будително пиће,
 Улину му, и онъ разбуди се,
 И погледа около стоеће.
 Видеѣи се многимъ обколѣна,
 Лісімакомъ, лѣкаромъ Амінгомъ,
 Полімономъ, своимъ вернимъ слугомъ,
 Одма поче мислитъ о сбившимъ се.
 Юшъ еданпутъ кадъ ій све погледи,
 И на рану погледъ свой обрати,
 Ъутао є неко кратко време,
 Но после имъ малаксалимъ гласомъ,
 Изговори слѣдуюће речи:
 Немилостивій злотвори мои,
 Съ чимъ самъ я васъ кагдоь увредію,
 Да овако садъ мене мучите,
 И у миру умретъ ми недате?
 А међу тимъ осећаюћъ болю
 Поче мелемъ съ ране одлепльиватъ,
 За кое га Лісімакъ укори.
 Видеѣъ болни, околостоеѣи
 Да с' намери нѣговой противе,
 Пролете му сузе низъ образе,
 И плачуѣи почне ій молити,
 Да му мелемъ скинути допусте.
 Лісімака садъ ово оскорби,
 Почне нѣга молитъ свакояко,
 Да у мелемъ прилеплѣнъ недира.
 Но видеѣи да онъ на све молбе,
 И узроке досадъ представлѣне,

Ни слушат' га неудостоява,
 Къ строжіиѣ обрати се речма:
 Я самъ досадъ тебе Господине,
 Како мужа отлична и славна,
 Съ млого дѣли украшена сматр'о.
 А садъ самъ ти принуђенъ казати,
 Да велико твое држишъ дѣло,
 За притворство, па и лицемѣрство.
 Заклинѣмъ те именовъ Богова
 И споменомъ Персіиски Прінцеца,
 Ако могу држат' за истину,
 Да Ангелске ове душе любишъ,
 Да намъ рану допустишъ лечити,
 И да мени у помоћи будешъ,
 Докъ оздравишъ противъ слочинаца:
 Я нежелимъ да ти после живишъ,
 Убицама докъ се осветимо,
 Противъ кои безъ помоћи твое,
 Као што самъ добро искусіо,
 Я немогу ништа учинити.
 Съ Прінцецама молимъ те заедно
 Побрини се о животу твоѣ,
 У колико твое осећанъ
 Къ нѣма дѣломъ показати желишъ.
 Велика е за тебе срамота,
 Да пре умрешъ нег' за нѣину крвцу,
 Убицама што бы с' осветіо.
 Исто б' тако и я радо умро,
 Бданъ узрокъ да м' необдржава,
 Кои ево садъ теби откривамъ:
 Да по смрти Парісате красне,

Зато бедни животъ продужавамъ,
 Да блаженой святой души нѣной
 Крвь убица на жертву принесемъ.
 Лісімака строге ове речи,
 Очаяногъ овогъ болестника
 Коснуше се и срдца и душе.
 И вато садъ пружившій му руку,
 Лісімаче, победіо си ме.
 И іошъ ово онъ настави далъ:
 Лечите ми рану како знаве,
 За Прінцеца освету живи љу.
 Нуждну жертву кадъ нѣима одамо,
 Оба лако умрети можемо.
 А Араксе теби заповедамъ,
 (Ово му е име слуги было)
 Да живота мога догађае
 Лісімаку редомъ преповедишъ,
 И у нѣима ништа неутаишъ,
 Као моме у несрећи другу,
 Ког' жребіе едно самномъ гони.
 После тога допусти лѣкару
 Да му рану како онъ зна веже,
 Кои нѣму неколико дана
 Говорити съ другима забрани.
 Лісімакъ е ово исто време,
 На слушанѣ болногъ догађая
 Одредіо, мислећи у тима
 Млога, редка, славна чути дѣла.
 Текъ што други данъ ограну сунце,
 Онъ Аракса уведе за руку
 И уведе у Поліма башчу,

Кою Полім' трудолюбно радећ',
 За забаву учини пріятномъ.
 Кадъ се они мало по нъой проѣу
 Две особе на страны примѣте,
 Кое су се у едномъ углиѣу
 У разговоръ упустиле были.
 И Лісімакъ свое вниманіе
 Случайно е на нѣи обратио,
 И саслушо слѣдуюће речи:
 Полімона домаћина старогъ
 Я ти данасъ любезна Кассандро!
 Ништа о томъ казати немогу,
 Што одъ мене ты тако закевашъ.
 Но уздамъ се да ће намъ прилика,
 За време твогъ овде пребываня
 Полагано целу стваръ открити:
 И ако се зато и заклинемъ,
 Да што годъ се на твое спокойство,
 И утѣху гдигодъ клонитъ буде,
 Да я ништа пропустити нећу,
 Што годъ буде у моимъ силама,
 То и сама любезна Кассандро!
 Потруди се забунѣна чувства
 Твоя съ триньомъ мало умирити,
 И знай и то да Богови неће
 Добродѣтель Кассандре презрети,
 Да су нѣима мила свойства нѣна,
 И да они ню у патнѣи дуго,
 И несрећи гледати нећеду.
 Кадъ Полімонъ ове речи сврши,
 Особа е съ нѣимъ у башчи бывша,

Узданула неколико пути,
 И нѣму є одговорит' тела.
 Но у исто оно магновєнѣ,
 Кадѣ є она отворила уста,
 Други людїй у башчу дошавшїй,
 Препятствїє у томѣ учине їой.
 А о ствари досадѣ говореной,
 Да садѣ овїй што дознали не бы,
 О другима разговорѣ почеше.
 Особа та, што є съ Полїмономѣ
 Говорила у башчи, была є,
 Врло лепа, и прекрасна млада,
 У одѣлу простомѣ обучена.
 Видеѣ' она да у присутствїю
 Други, говорѣ продужит' неможе,
 Съ Полїмономѣ опрости с', и оде,
 Крозѣ врат'оца єдна отворена.
 Лісімака, кои о несреѣи,
 Како своїой, тако и ранѣногѣ,
 У мислима углублѣнѣ будуѣи,
 Любопытства желя знати новостѣ,
 Изѣ срдца є сва изчезла была,
 И о ствари овой немислеѣи,
 Себи свое прошавше несреѣе,
 Представившїй у уму уздане,
 И Аракса за руку узєде,
 И поведе крозѣ чбунове густе,
 Кѣ скакаюѣемѣ єдномѣ источнику,
 Художествомѣ кой устроєнѣ небы,
 Но єстествомѣ самимѣ усиляванѣ,
 У висѣ воду свою да избаци.

Кадъ се спусте на єданъ брежулякъ
 Близу истога источника бывшій,
 И умилность водногъ жуборана
 Неко време оба послушаше,
 Тад' Лісімакъ Аракса замоли,
 Да му повѣсть Господина свога,
 Приповеди, сву по реду своме,
 Овай да бы Господина свога
 Нѣму дати испунію налогъ,
 И задоста жельи Лісімака
 По дужности удовлетворію,
 Замисли се неко кратко време,
 И овако почне приповедат'.

Повѣсть Орондоша.

Како налогъ Господина мога,
 По дужности испунит' ми треба,
 Так' и теби за удовлетворит'
 Я починѣмъ казиванѣ давно.
 У комъ ѣшъ ти непостоянства
 Среѣе, право видит' огледало;
 А будући у времену дугомъ,
 И у млоги по свету ратови,
 Да самъ млога позабравляю,
 Опетъ ѣу се зато потрудити,
 Да т' откриемъ све по реду своме,
 Оно, што є досадъ целомъ свету
 Подъ завѣсомъ у тайны лежало.

Да башъ ніє Господина мога
 Болестъ, мени овомъ поводъ дала,

Да ти животъ нѣговъ приповедемъ,
 Учинитъ бы то нѣму требало;
 Бр' е животъ нѣговъ тако славанъ
 И съ полезни напунѣнъ примѣри,
 Да б' требало, да самъ приповеди,
 Кадъ бы само велика пристойность
 Ово нѣму допустити могла.
 А будући да у отсутствію.
 Я нѣговомъ, теби приповедамъ
 Казаћу ти сва дѣла нѣгова,
 Бр' самъ свуда я при нѣму быю;
 Кадъ кодъ нѣга случію се нисамъ,
 Све е мени онъ после казив'о,
 Ни найманъ ништа нетаећи
 Штогодъ му се гдигодъ догодило.

Орондаты е нѣму име право,
 Кое мислимъ да ти е познато,
 И кое е изъ многи узрока,
 Онъ на вѣки утаятъ желію.
 На роженъ пакъ му гледаюћи,
 У найвећой онъ е кући роженъ,
 Сынъ будући и наслѣдникъ прави,
 Разглашеногъ Скѣтскогъ цара Мата,
 Кога су се соседи бояли,
 И за храбрость нѣга поштовали,
 И ни еданъ никадъ противъ нѣга
 Безъ убитка ударію ніе:
 Тако, да самъ велик' Александеръ
 Победившій скоро све цареве,
 Ударити на нѣга несмеде.

Возрасть нѣговъ ты си веѣ видію,
 А што га се до разума тиче,
 Съ нѣимъ у дружбы, тай ѣешъ искусити
 Лепоту су, нѣму безпокойство,
 Путъ, и туга, много нарушили.
 Отаць нѣговъ и силни царь Скѣтски
 Юшь у нѣжной младости видеѣи
 Сына свога естества дарове;
 Благородне у нѣму склоности
 Воспитанѣмъ умложитъ потруди с'.
 И я будемъ у то време среѣанъ
 Поредъ други съ нѣимъ воспитати се,
 Но роѣенъ сви насъ други, манъ
 Колико е одъ нѣговогоъ было,
 Ма да смо се мы како трудили,
 Толико е онъ насъ у науки,
 И примѣри многи благородни,
 Надвисію, и превосходію.
 У години своіой еданайстой
 Борію се съ много старіима,
 Двигъ оруж'я, музику, и песме,
 Онъ е тако изучію быю,
 Да е све насъ у томъ надвисію.
 Найманъ што да е учинію,
 Острота бы с' разума нѣговогоъ
 Сотимъ свету показала была.
 Особито нѣгово владанъ
 И са свакимъ поступакъ пристойни,
 Удивленъ за собомъ е вукло.
 Ништа тако онъ желію ніе,
 К'о обвезатъ отмѣнія лица.

Приходъ оногъ нѣговогъ времена
 Съ врснящима у свако в време,
 Готовъ быо издат' упоклоне,
 Да б' имъ само придобіо любовь.
 Погледъ нѣговъ движеніе свако,
 Смей, разговоръ, све е было царско.
 У тѣлу е съ царемъ сва Скитія,
 Сунце славе растеће гледала.
 А то ніе без' основно было,
 Бр' гледаюћ' на нѣгову младость,
 Са качества редки украшену,
 И на добро у свемъ поведенѣ,
 Прорицат' е изъ тог' себи могла,
 Свою славу, и срећу Скитія,
 У коіой вы Грцы, Македонцы,
 И народи удалѣни други,
 Народъ суровъ, простъ, и немилостивъ,
 И по самомъ естества закону,
 И природы, мислите да живи
 Истина е, то и самъ признаемъ,
 Да су таки наши предцы были,
 И да данась много међу нама,
 Таки име, по удалѣни мести,
 У коима древни обичая,
 Остатцы се и данась налазе.
 То ти кажемъ, то таят' немогу.
 Но у дворѣ нашегъ цара Мата,
 И нѣгови великаша први,
 И у други знатніи градови
 Исто таки украшеня има,
 Каква с' могу у Лацедемоніи

У Аѳіны, и Персіи наѣи,
 Томіръ први онъ е наше Скѣте,
 Забунѣне, мало уредіо.
 После нѣга сви цареви редомъ,
 О томъ су се прилѣжно трудили,
 Народъ овай ратолубивъ Скѣтски
 Да просвете, колик' е могуће.
 И то т' кажемъ, да у кратко време,
 У Скѣтіи цвѣташе занати.
 Скѣтія е глѣдеѣ' на Европу,
 Оне исте законе примила.
 Држава се нашегъ цара Мата,
 У найболѣмъ налазаше цвѣту.
 Но момъ Принцу треба да се вратимъ,
 (Когъ дѣтинства станъ оѣутаѣу,
 Желеѣи те моимъ казиванѣмъ,
 Са знатніи упознати дѣли.)
 У години веѣѣ петнайстой онъ е
 У найвеѣи брой ступао людій.
 Да бы мог'о вѣштину, и снагу,
 Рѣдку свою показати свѣту,
 Уоружанъ у сва оружія,
 Изъ медъ скѣтскогъ цара и персѣиногоъ
 У вѣчитомъ рату, данъ и ноѣу
 Іошъ младъ тако, трудно боріо се.

А почѣтакъ да знашъ овомъ рату,
 Кои съ нашомъ државомъ починѣ,
 Ни найманѣ о томъ не сумням' се.
 Куръ е овомъ основъ положію,
 Найсилніи онай царъ персѣискій,

Кои, кадъ сву Лідію освои,
 Тимъ возгорѣнъ удари на Скѣте,
 У надежды, и државу ову,
 Да ѣе своіой покорити власти.
 Но надежда ту нѣга превари,
 Бр' народъ му, ратолубивъ скѣтскій,
 Надвладавшій сву побіе войску.
 Сынъ истога побеѣеногъ цара,
 И наслѣдникъ персіискога царства,
 Когъ знашъ добро, несреѣни Дарія,
 Съ Перс'янаца срамоту скинута,
 А и штету повратит' желеѣи,
 Съ сто тисуѣа избрани войника,
 Противъ нашегъ Мата подигне се.
 Но и нѣму лоша среѣа буде,
 Бр' му Скѣти сву потуку войску;
 И сотимъ се вражда съ обе стране,
 Не утиша, веѣъ веѣма распали.
 Ни за какву еданъ другомъ любовь,
 Битку нигда отлагали ни су.
 И ако су с' кадкадъ и смирили,
 На то їѣ е нужда приморала.
 Кадъ войника нису имат' могли,
 А найпосле съ обе стране ярость,
 У крвну се так' упали ватру,
 Да слѣдствія ове, за векове,
 На поляма Масагѣтанскимъ
 Покрывеномъ, съ костима юначкимъ
 Многи Скѣта, и Персіянаца,
 Ту изгибшій, познават' се буду.

Орондаты е у овимъ биткама,
 Сва воена извик'о изкуства,
 Царь е нѣга за свободу редку,
 Юначество, и отлична дѣла,
 Одъ детинства коя е чинію,
 Ко Богова дат' му даръ сматрао.
 Зато га е у нѣжной младости,
 У години едва седамнайстой,
 Надъ тисуће три свои войника,
 Господаромъ учинію правимъ.
 Да б' Дарія землѣ повратію
 Свое, Скѣти кое пре отеше,
 Скупію е преко сто тисућа,
 Кое свое, кой подъ наямъ войске,
 И на наше дош'о е внезапно.
 Но съ педесетъ тисућа войника.
 У биткама што му изгинуше,
 Платію е продрзливостъ ову,
 У коима Орондаты е себе,
 Съ многи славни отликов'о дѣли.
 Кадъ найпосле едномъ око подне,
 Гласъ донесу нашемъ Цару Мати,
 У найвећемъ да е непорядку,
 Царь Даріе сваколика войска.
 Кадъ съ радосћу Царь нашъ ово чуо,
 Свою одма уредъ стави войску,
 И науми на непріятеля
 У обкопи ноћу ударити,
 У комъ роду битке Скѣтски народъ,
 Друге, съ знанѣмъ превозиш'о бѣше.

Царъ нашъ одма свимъ Чиновницѣма
 Да подъ шаторъ дођу му обяви;
 Съ коима се мало световавшій,
 Ово скупа сви за добро нађу:
 На Дарію одма да ударе,
 Како с' мало смркавати почне.
 Нашъ долазакъ кадъ Даріина стража
 Дозна, одма своимъ да на знанъ
 Но препону тимъ намъ неучини,
 Ёр' докъ они у редъ поставе се,
 На обкопа бразды мы смо были.
 Съ истоплѣномъ кои смоломъ први,
 Заповеди нашъ Царъ Матъ засути.
 И нре нег' бы непріятель мог'о,
 У редъ свою поставити войску,
 Мы на нѣга сложно ударимо,
 Звекъ оруж'я, и гласъ наши труба,
 Садъ уплаши тако Персіянце,
 Да пре нег' што они къ себи дођу,
 Већа часть имъ изгине войника.
 Но томе се чудит' ніе было,
 Ёр' внезапни наши ударъ на нѣи
 Спаваюће' и сномъ забунѣне,
 У великъ ій непоредъ доведе.
 Но Мазъ, еданъ Даріевъ войвода,
 Кой медъ нѣима найхрабріи бѣше,
 Неколико кадъ сакупи трупа,
 Нашимъ дрзко на сусретъ изиђе,
 И тимъ способъ Даріи учини,
 Да се къ битки съ прочомъ войскомъ спреми.
 У жасну ѣу ове ноћи битку

Префутати, само то ђу казат',
 Што се тиче Принца Орондата.
 К'о Войвода надъ свои войницы,
 Стиѣаше се, што му Отацъ тако,
 Царь Дарію сбуні уневреме.
 Орондата, изъ медь проче войске,
 По одѣлу познати си мог'о.
 Челенка е нѣму за калпакомъ
 Одъ шесть бели перя, спуштала се.
 Преко плеѣа, сниже белогъ рена
 Коньскогъ, беля одъ смранута снега.
 И іошъ су му три камена драга,
 Сяйни као исто сяйно сунце
 Съ китомъ златномъ калпакъ украсиле.
 Колико се међу Войводама,
 Мой Господинъ у несреѣной ноѣ
 Овой, съ славни отликов'о дѣли,
 Требало б' ми зато много дана,
 Да ти кажемъ све по реду своме,
 Кое бы ти све мог'о казати,
 Бр' самъ свуда поредъ нѣга было.

Но да говоръ мой мало прекратимъ
 Свобода е велика у нѣму
 Тако нѣга медь непріятель
 Съ дати нѣму войницы увукла,
 Да внезапно кодъ пространогрдногъ
 Царь Даріе шатора наѣ се.
 По Даріиной заповести датој,
 Подъ надгледомъ Патра Воеводе,
 Чували су шаторъ Аѣнейски,

Двеста млади избрани войника.
 Видеѣи се предъ шаторомъ царскимъ,
 Орондатъ е у жельи пламтію
 Славе, кою садъ добити може:
 А войницы скупочено царско
 Сокровище сграбитъ желили су.
 Но Принцъ, кои узбунѣни народъ
 У редъ ставитъ, и почитаніе,
 Царъ Даріи одатъ е желію;
 Сиѣе съ коня, и са шестнайсть свои
 (Съ коима самъ и я среѣнанъ быю)
 Оружани, и храбрій войника,
 Безъ найманѣгъ стра у шаторъ уѣе.
 Но о силни и велики Бози!
 Какво буде Принца удивленъ,
 Кадъ местъ мнимога непріятеля,
 На гомилу наиѣе Богиня,
 Кое одма како насъ опазе,
 Яуканѣмъ свой ужасъ означе.
 Као штосмо после дознатъ могли,
 То су были: Сісігамба стара,
 Царъ Даріе мати, съ нѣомъ супруга,
 И Даріине две кѣри роѣене,
 Парісата, и млаѣа Статіра.
 У почетку битке Дарія е
 Изъ шатора свогъ отиш'о быю,
 И тамо е съ неки поитію,
 Присутствіе нѣгово за нужно,
 Гди ѣе быти прочима судію.
 А шаторъ е као што самъ каз'о,
 Аѣінейцемъ на чужанъ дао.

Садъ представи самъ себи молимъ те,
 Стра Принцеца, и Богиня овій!
 Господина мога свого у крви,
 (А и прочи сви смо таки были)
 Оружаномъ десницомъ кадъ виде,
 У найгоре време у по ноѣи,
 Да у шаторъ нѣювъ унлази.
 Две наймлађе Сісігамбы старой
 Притрчавшій, у нѣой су надежду
 Избавленя свого налазили.

Сісігамба велика царица,
 Къ достоинству и свободно срце,
 Коіой Бози даривали бѣше,
 Ове младе Принцезе тѣшаше,
 Говореѣи: Опредѣленіе
 Терпѣливо Богова да снесе.
 Принць мой нигда ни у санку своемъ,
 Виѣненю се овомъ нѣе над'о,
 Садъ незнаде шта ѣе започети.
 Кадъ найпосле мачъ свой окрвавляѣиъ
 Оклопъ скинув' у землю забодѣ.
 Биткомъ овомъ добро поугріянъ,
 И внезапнимъ овимъ догаѣаемъ,
 Тронуть, лица руменость му така
 Принцецама дивна учини се,
 Да помисле, да садъ одъ Богова
 Послата имъ Посланика глѣде.
 Но іошъ вѣѣма Владѣтельке ове
 Удиве се нашимъ Орондату,
 Кадъ до землѣ нѣима поклони се,

Сісігамбы ове рекне речи.
 На Персійскомъ езику, кои є
 Знао, као прави Персіянаць:
 Владѣтелько! погрешка се мени
 Нигда неби опростити могла,
 Што васъ тако у немиръ доведо,
 Да ме ноћи мракъ неизвинява,
 И Богови да с' заклети нећу,
 Да самъ знао я вашъ родъ, и станъ,
 Да б' волео животъ изгубити,
 Нег' васъ тако садъ узнемирити,
 А будући, да се ова мени,
 Како видимъ опростит' неможе,
 Намой зато Владѣтелько славна!
 За зло пріимит' што ћу те молити,
 Да изъ срца ваши стра изгнате,
 Видомъ нашимъ пріузроковани.
 А будући да войницы овій
 Оружани, кои замномъ стое,
 Сви се моіой подчиняю власти,
 Сви ће самномъ, докъ Вашъ Царъ Даріа
 Къ вамъ неврати с' противъ люди
 Васъ бранити, ма сви изгинули.
 И ако стра изъ срдца изгнате,
 Непристойно одъ насъ причинѣни;
 За услугу ову мою малу,
 Сотимъ ће те мене наградити.
 После ови Орондата речи,
 Прінцезе се промену у лицу,
 На образи радость имъ се яви,
 Видећ' да су робства избавлѣне,

Онымъ, комъ су веѣ робкинѣ были;
 По закону, и военомъ суду,
 И слушаюѣ помоѣ обеѣану.
 Сісігамба незнаде за дуго
 Шта ѣе нашемъ одговоритъ Принцу,
 Сматраюѣи к'о непріателя
 Пріятельство, великодушіе,
 Коимъ помоѣ обеѣ'о имъ бѣше,
 И коимъ се такомъ понизношѣу
 Свакогъ свога одрицао права,
 Коя е веѣ к'о надъ робкинями,
 Съ нѣима, има' у своимъ рукама.
 Но наипосле на ондашиѣ станѣ
 Гледаюѣи, она съ пристойношѣу,
 Принцу ове одговори речи :
 Господине! бѣю л' породъ люди,
 Ил' на небу велики Богова,
 Твой поступакъ съ нама учинѣни,
 Велики е у нашимъ очима
 Тако, да сви мислити морамо,
 Одъ Богова породъ да с' добію.
 Я пристойни незнамъ наѣи речи,
 Съ коима бы т' захвалити тела,
 Нит' Даріа тога блага има,
 Ма државе све да ти уступи,
 Съ коимъ бы те наградити мога'о.
 Указано великодушіе,
 Двогубо насъ твоимъ робкинями
 Твори, ако по твоіой доброты,
 Именама тимъ нама звати се
 Пріятельски и недозволявашъ ;

Носићемо радо та имена ,
 Видећи се каквомъ насъ е лицу
 Подчинило небо , благородномъ.
 Юшъ му више она говораше ,
 Господинъ мой кое слуш'о ние ,
 Окренув' се случайно на страну,
 Опазившій Прінцезу Статиру ,
 Съ кое више погледъ сбацао ние.
 О! заиста томъ треба се дивит',
 Да Орондатъ, кои у Скити ,
 Лепотице многе е видіо ,
 Нигда къ єдној онъ у срдцу своме ,
 Нинайманю осети наклоность.
 А у овой крволитной битки ,
 Подъ шаторомъ у по ноћи туђимъ ,
 Срце му се изчула изъ груди.
 То е права и света истина ,
 Да сва после као изъ извора ,
 Извирућа нѣгова несрећа ,
 Изъ ове е ноћи извирала.
 Описиват' лепоту Статіре ,
 У то време коя е петнайсту
 Свою могла имати годину
 Нећу, ер' е самъ добро познаешъ ,
 И о той ми сведочити можешъ ,
 Но кажемъ ти , Господину мом' се
 Учинило , да Богиню гледи.
 Ил' Богиню или нѣну Нумфу ,
 И тако се у ню загледао ,
 Да на речи Сісігамбе старе ,
 Ни найманъ већъ пазіо ние ,

И едва се звекомъ оружія,
 Коя ближе къ шатору иѣаше,
 Опомене, на каквомъ е месту,
 И войника у шаторъ дошавшимъ
 Овимъ речма: Господине брзо
 Яши коня, ако своевольно
 Робъ Даріи съ нама бытъ нежелишъ,
 Кои съ веѣимъ свое войске числомъ
 Къ шатору се са свимъ приближава.

Ніе радо онъ гласъ овай чуо,
 Бр' знао е да се съ ономъ мора
 Садъ растати, съ коіомъ е до смрти
 Цео животъ провести желію,
 А и ово да се неѣе скоро
 Съ нѣомъ састати, и ню видитъ моѣи.
 Но желеѣи притомъ свое чувство
 Утаяти, съ притворномъ радосѣу
 Ове нѣима изговори речи:
 Владѣтельке! я одлазитъ морамъ,
 Кадъ вы саме то одобравате,
 Бр' у вашемъ присуствію губимъ
 Снагу, ко'мъ бы вама служитъ мого,
 А и саме у одбраны свои
 Мож'те веѣу свободу имати
 Нег' у моіой еднога незнанца.
 Опетъ имъ се после овіи речи
 Онъ поклони, и оклопъ на себе
 Кадъ подигне, тадъ на полъ поѣе,
 Но Царица, Даріина супруга
 Коя досадъ іошъ ни єдне речи

Съ Принцемъ нѣ из'устила была,
 Скинув' съ врата свилену мараму,
 Са гранама извезену златнымъ,
 (На коіой е име Даріево
 Златомъ, съ нѣнимъ извезено было)
 Принцу на вратъ бацы говорећи:
 Некъ Велики недопуста Бози!
 Да пре онай, кои е матери,
 Жены, кѣри, животъ, честь, свободу,
 Даріинимъ одбранію славно,
 Изъ предъ нѣни с' очію удали,
 И найманъи знакъ благодарности
 Докъ изъ нѣни руку недобіе.
 Мали одъ насъ овай даракъ прійми,
 И съ нѣимъ вечно споменъ они лица,
 Коя су ти више обвезана,
 Нег' да т' кадгодъ заборавит' могу,
 У юначкомъ твоѣмъ задржи срдцу.

Принцъ клечећи, царичине речи
 Саслушавшій, поклонъ овай прійми,
 И радости пунъ съ добиткомъ овимъ
 Кадъ послѣднѣи путъ имъ поклони се,
 И любезно съ нѣима опрости се,
 Съ тужнимъ срдцемъ изъ шатора пође,
 Оставившій тай Богиня Соборъ,
 И у нѣму устрелъно срдце
 Свое, кое к'о што мислит' могу,
 У гробу текъ да ѣе се излечит'.
 Вика, коіомъ сбунѣни будемо,
 Заиста е врло близу была.

Но на нашу битку да се вратимъ,
 У кратко ти ово мало кажемъ:
 Мазъ е себе противъ силе наше
 Съ штетомъ свои, юначки бранію.
 Но Дарія, кадъ се съ Артабазомъ,
 И другима знатніинъ састане,
 Мазу брзо у помоћъ поити,
 И на наше сви ударе сложно.
 А будући да е сила наша
 Млого маня тад' одъ нѣине была,
 Наши почну натрагъ уступати.
 А Даріи кадъ се гласъ однесе,
 Аѳінейцы кодъ шатора бывшій
 Да су пали, и да му се шаторъ
 У великой невољи налази,
 Све на страну мане, и своима
 Съ већимъ броіомъ у помоћъ поити.
 Текъ Орондатъ што на коня скочи,
 Кодъ шатора свогъ Дарія буде.
 Но Господинъ мой садъ неотѣи,
 Себе слепо у опасность бацаѣ,
 Заповеди трубомъ да с' знакъ даде
 Войницыма сви да уступаю.
 И до двеста ил' триста войника
 Одабрани Скѣтски коняника
 Изгубившій ту, шаторъ остави.
 Кадъ се зора указиват' поче,
 Царъ Матъ веѣъ е са своима быю,
 Добро парче натрагъ уступію,
 Да Дарія не бы мог'о дознат'
 Мало число нѣгови войника.

Но диви се срећи Орондата,
 Коя му е у свимъ приликама
 Помагала, да съ Даріиномъ кућомъ,
 У познанство такъ велико дође.
 Одъ кудъ му е после тако грдна
 Проистекла несрећа и туга.
 Свитати е већъ добро почело,
 Одъ обкопа мы непріятелски
 Доста смо се удалили были,
 Итећ' нашу састигнути войску.
 Кадъ на краю едне шуме мале,
 Опазимо дваестъ или тріестъ
 Коняника, у великой битки,
 Помислимо одма да су неки,
 Наше гонећ', одъ непріятели,
 У гонитбу яко с' упустившій,
 Съ нами садъ ту борити морали.
 У ствари е башъ тако и было.
 Нашъ Орондатъ да б' болъ дознао,
 Догађаю овомъ право сбыће,
 Надпетицомъ свогъ коня ободѣ,
 Примѣру му сви мы слѣдовасмо,
 И дивоту видит' срећни бысмо.
 Уоружанъ еданъ Персіянацъ
 У оруж'е врло скупоцено,
 Противъ многи наши браніо се
 Такъ да наши надежду изгубе,
 Да ѣду га надвладати моћи.
 Мртви коня, и тѣлеса люди,
 Гомиломъ су око нѣи лежала,
 Кое скітски, кое персіянски;

Изъ чега се дознати могаше,
 Да съ почеткомъ битке Персіянацъ,
 Самъ на наше ударіо ніе,
 Противъ кои свой животъ браняше.
 Дивисмо се сви нѣговой снаги,
 И оваку да у нашемъ Прінцу
 Искусили нисмо, не б' собственимъ
 Веровали мы нашимъ очима.
 Што насъ више у гомилу стиже,
 Ни найманъ съ тимъ неуплаши се,
 Но на наше удари яростно,
 И предъ нама іошъ двоицу свали.
 И као што видит' се могаше,
 Волео е погинути славно,
 Нег' живъ себе у руке предати.
 А кадъ после мало тогъ примѣти,
 Да конь подъ нѣимъ већъ изнемогава
 Скочи съ нѣга брзо, и настави
 Далъ свою започету битку.

Прінцъ нашъ снаги овогъ дивеѣи се,
 Къ нашимъ ове изговори речи:
 Безсрамницы, и ништа за люде,
 Зар' мужество вы тако цените,
 Да волите тогъ славногъ юнака
 Мртва видит', нег' гледати жива.
 Васъ толико, на нѣга еднога
 Ударити зар' нестидите се.
 Съ тимъ ућути, и неприятеля
 По богатомъ гледаюћ' оруж'ю,
 И судеѣи, да изъ низке ніе

Породице, свой животъ добію.
 С' яши коня, оклопъ съ лица سباцы,
 Съ пунимъ срдцемъ обеѣаня благогъ
 Персіянцу у обят'я поѣ,
 И ове му изговори речи:
 Непобѣдими непріятелю!
 Учинѣну погрешку опрости
 Ты, овима суровима людма,
 Кои тебе ценит' незнадоше.
 Я самъ тебе меѣу твое натрагъ
 Отпратити готовъ, и молимъ те,
 Допусти ми, да за пріятельство
 Ово теби учинѣно мало,
 Сотимъ срдце мое наслаѣвамъ.
 Персіянаць врло зачуди се,
 Указаномъ пріятельству овомъ,
 И гледаюћ' на почитаніе,
 Кое нашемъ одавасмо Прінцу,
 И судеѣи, да простъ човекъ ніе,
 Спацы оклопъ, и лице покаже,
 Ког' лепоты сви удивимо се,
 И у истомъ ономъ магновеню,
 У єданпутъ мислит' престанемо,
 Орондату, да у целомъ свету,
 У лепоты нигди равна нема.
 Обоица єдни су година
 Быти могли, а и у висины
 Врло мало разликовали су с'.
 Тако, да се мислити могаше,
 Да су силни и велики Бози,
 Два najlepша созданія ова,

И найвеѣа на свету юнака,
 Тимъ случаемъ с'единити тели.
 За дуго су еданъ у другога
 Бутаюћи, гледали съ дивленѣмъ,
 Но наипосле да бы Персіянацъ,
 Господину моме благодарность
 Съ свое стране одати могао,
 Мачъ свой за вр' узме, и пружи му,
 Съ овимъ речма : Мой непріятелю !
 Видіо си, да самъ досадъ мою
 Са животомъ свободу бранію ;
 А будући ни едно, нит' друго
 Да ва болѣгъ изгубит' немогу ;
 За твогъ роба издаем' се радо,
 И велику съ тимъ уживамъ радость,
 Што се нисамъ другомъ покоріо
 Но найболѣмъ човеку на свету.

Орондатъ му на учтиве ове
 Речи, съ благимъ одговори гласомъ ;
 Недай Боже ! да друго што желимъ,
 Осимъ едногъ пріятельства твога ;
 Свободанъ си а и непобедимъ,
 Ако само моимъ пріятельствомъ
 Побѣдит' се недашъ, и нежелишъ.
 Орондата пріятельство ово,
 Персіянца немало застиди,
 И велика у еданпутъ любовь,
 У прсима къ нѣму упалисе,
 И други путъ кадъ Прінца загрли,
 Съ пунимъ чувствомъ ове рекне речи :

Несрећа ми с' сва у томъ состои,
 Што су Бози мени дозволили,
 Побеђенимъ такимъ быти мужемъ,
 Комъ немогу никоимъ начиномъ,
 Учинѣну повратити любовь.
 А у робство другомъ да самъ пао,
 Мого бы му обећават' блага,
 И државѣ, за одкупѣ мою,
 К'о Принцъ, и сынъ персiйскаго цара,
 Царевине наслѣдникъ Артаксерксъ.
 Друже! име открывамъ ти мое,
 И являмъ ти цело мое станъ,
 Бр' я судимъ, грей бы велик' быю,
 Кадъ бы станъ, и име тогъ принца,
 Комъ велику ты учини любовь,
 И кога си твоимъ прiятельствомъ,
 Вечнимъ своимъ учинiю робомъ,
 Утаяти вечито желiю.
 Представ' себи господина мога
 Удивленъ и радость велику,
 И заиста, онъ е мислит' мог'о,
 Да о нѣму бринеѣи се Бози,
 И о среѣи у напредъ нѣговой
 Прилику му ову учинише.
 И заиста радость му е ова
 У животу свомъ найвећа была:
 Кою, да бы принцу Артаксерксу
 Као сыну персiйскаго цара,
 А и брату прекрасне Статире,
 Дужну почесть одати могао,
 Свакояко утаят' желаше.

После овогъ внезапногъ познанства,
 Съ много веѳомъ понизносѳу онъ е,
 Артаксеркса предусретавао;
 А Прінцъ овай да б' одъ свое стране,
 Нашемъ Прінцу искреность показ'о,
 Съ много веѳомъ него л' пре почесѳу
 Любовь съ лихвомъ нѳму повраѳива,
 Одъ двоице незнашъ кои веѳма,
 Любовь къ другомъ указат' желяше.
 Но Орондатъ кадъ у Артаксеркса
 Крвь изъ рана течеѳу опази,
 Неутѳшно садъ о томъ тужеѳи,
 На свогъ коня, когъ е у Скїтїи
 К'о найболѳгъ за себе избрао,
 Кадъ га дигне, учтиво замоли,
 Да даръ мали овай нѳговъ прїими,
 И за себе кадъ другогъ доведе,
 Одпрати га самъ у станъ персїискїй.
 Съ каквомъ су се ту растали тугомъ,
 Да ти кажемъ, судимъ нїе нужно.
 Нашегъ прїнца персїискїй замоли,
 Да му станѳ, и име откріе.
 Но господинъ мой се неотѳи,
 'Тако брзо издат' ово рекне:
 Я самъ Оронтъ цариѳъ массагїтскїй
 Скїтскогъ цара по изближе сродникъ,
 Подъ зашїтомъ когъ круне царуемъ
 У предѳлма массагїтанскима.
 Артаксерксъ садъ то чувшїй радостанъ
 У обят'я господина мога
 Падне опетъ, и топлимъ сузама

Но жалостнимъ покваси му лице,
 Тужећ' гѣрко, што с' растати мора,
 Съ онимъ, когъ су велики Богови,
 Сотворили текъ за пріятельство.

Жаліо е так' исто Орондатъ
 Съ Артаксерксомъ што с' растат' мораше.
 Но противно опетъ радов'о се,
 Што е брату Статіриномъ тако,
 Учиніо велику услугу,
 Кою свою радость предъ войницы,
 Утаяти за дуго неможе.
 Кадъ се после у нашъ станъ вратимо.
 Царь видеѣи господина мога,
 Врло му се обрадуе яко,
 Чувшій напредъ о редкой свободи,
 У несрећну ову ноћъ кою е,
 У биткама показао быю.
 И одма е ту предъ царемъ самимъ,
 Съ себе сбацыг' оруж'е морао,
 И не малимъ соболѣзнованѣмъ
 Гледао е царь на сыну ране,
 У биткама овимъ добіене,
 Кое тако не бывше велике.
 Као болногъ неколико дана,
 У постельи задрже га само.
 У свомъ после слѣдуюћемъ рату,
 Ніе с' ништа догодило знатно,
 Докъ наипосле зимнѣ време сбуні
 Съ обе стране войске, и принуди.
 Поитити у конаке зимне,

Одъ куда су способніе време,
 За будућу изгледале битку.
 Томъ приликомъ Персіянцы први,
 На зимниште свое войске крену,
 Кое дуго мы гнать нетедосмо,
 Кадъ имъ мале починисмо штете,
 Не пре мало као што самъ каз'о,
 Да е слаба наша войска была;
 А садъ ране немаюћ' довольно,
 И временемъ узбунѣна зимнимъ;
 Кадъ Царъ изда нуждне заповести
 Разиђе се кудъ е коя знала.
 Царъ видећи садъ већъ здрава сына
 Къ Ісідону, ил' грднои Соріки,
 У Скитіи найвећимъ градовомъ
 (Понайвише гди се задржав'о)
 Съ Породицомъ своіомъ поћ' наум.

Сматраюћи на могъ Прінца внѣшнѣ
 Ако смо га и видели здрава,
 Срце тако ранѣно му быя,
 Лека да му с' тешко могло наћи.
 Тисућу е тражіо начина,
 Коима бы чувства срдца свога,
 Изъ кои е добро предвиђао,
 Неизбройне несреће и туге
 Ма како годъ излечити мог'о,
 Но то му е немогућно было.
 И зато е говоріо често
 Орондате несрећни и бедни,
 Богови су наумили тебе,

Како видимъ са свимъ утаманитъ;
 На онаке ер' су те навели
 Путе, съ кои нигда сиѣи неѣешъ,
 И да имъ е мила патня твоя
 Ние доста што у ердцу любовь
 На велику несрећу ти влише,
 Но несрећанъ да бы веѣма быо,
 Съ такомъ любовомъ тебе упознаше,
 Кою достиѣ' нигда кадаръ ниси.
 Дакле каквомъ последку надах' се?
 Шта ѣешъ почет' и до чегъ ѣешъ доѣи?
 О ты бедни и несрећни Принце!
 Или мислишъ да ѣе Царь Дарія,
 Дати свою прелюбезну кѣерку,
 Съ клетвомъ вечногъ свогъ затвора сыну?
 Или мислишъ, да ѣе штету ону,
 Кою су му твогъ отца войницы
 Починили побивши му войске,
 Теби, съ такомъ наплатити ценомъ?
 Изъ меѣъ ова два цара зар' незнашъ,
 Да с' одъ други битка одликуе
 Ратъ, у комъ се о слави неради,
 Веѣъ животу едногъ ма когъ Цара!
 И тай да е основанъ на злобы,
 Съ коіомъ Мать бы свое достоинство
 Драговольно, и веселимъ срдцемъ
 Жертвовао за Даринъ убитакъ;
 А Дарія б' смеюѣи се глед'о
 Сву нѣгову да изгине войску,
 Кадъ съ нѣомъ мртва видіо б' и Мата.
 За живота оба ова Цара,

Ненадай се съ нѣмъ у союзъ ступит':

Бр' нити ѣе Дарія кѣрь свою

Дат' за сына Мата, нити ѣе Матъ

Дозволити, да сынъ му ту узме.

Шта садъ дакле ти желити можешъ?

Ил' съ оруж'емъ мож'да мислишъ оно

Освоити, што б' заслугомъ само

Одъ Даріе добити требало?

Но нека бы то и тако было,

Опаснѣмъ съ тимъ непріятелю

Не би л' моро предъ очи изићи?

И шта мислишъ, да б' ова Прінцеза,

Скіта, когъ е одъ саме колевке,

И майкинимъ одоена млекоу,

Презирати сасвимъ воспитана

По совѣсти, склонила се любит'?

Мисли ове, и овимъ подобне

Кинѣле су Господина мога

Тако ума манѣгъ да е быо

Човекъ, неби поднети могао.

Но Орондатъ у томъ е надежду

Полагао, што е Артаксеркса

Съ пріятельствомъ обвезао быо,

И царице, и младе прінцезе

Противъ свога народа бранећи,

Кое су му већ робкинъ были,

Съ почитанѣмъ што е предусрео.

И то му е надежду питало,

По свойствама да ѣе благородниъ

К'о роѣни одъ крѣпкихъ чинѣвъ

Царь Дарія быти благодаранъ,
 За доброту нѣму учинѣну,
 Кою, други пріятель найвећи,
 Нѣму досадъ учинію ніе.
 Разгнавъ преднѣ ума свогъ съ тимъ мисли,
 Слѣдов'о е срдца чувствован'ю,
 И съ чимъ више, съ тимъ е веѣма спущ'е
 У немирну пучину галію,
 Коя ево одъ десетъ година,
 По найвећимъ буряма вози се,
 И коя ће к'о што ми се види,
 Доцне приспет' къ пристаништу тиіомъ.
 Видѣвъ' после да с' воинство спрема,
 Одлазити на конаке зимне.
 А и отаць нѣговъ, царь, да сутра
 У градъ кои поѣи намерава,
 Упусти се у жалость и тугу
 Неприличну едномъ царскомъ сыну,
 И узвавшій мене у свой шаторъ,
 Изъ подъ кога кадъ одпусти друге,
 Мене ближе къ постелѣи позове,
 И ове ми изговори речи,
 Дрктаюћимъ, и потихимъ гласомъ:
 Да ти разумъ Араксе и срдце,
 И найвећу верность и наклоность,
 Изъ медъ други къ мени непознаемъ,
 Не бы смео теби ову тайну
 Мою открыт', съ коіомъ ми се животъ
 У найвећу опасностьъ свалюе,
 И одъ кое мой покой, и среѣа
 Свогъ будущегъ зависи живота;

Но на верность, и услуге твое,
 Свесрдо ми досадъ показане,
 И особу твою сматраюћи,
 Судіо самъ, да ћешъ быти вреданъ,
 Пратити ме у свимъ несрећама,
 И вернии, него да би мою,
 Кадгодъ тайну открыти могао.
 На ове се изказане речи,
 Простремъ доле предъ нѣгове ноге,
 И одъ мое стране обећамъ му,
 И у напредъ покорность и верность.
 На кое ми таку благосклоность
 Дигнув' съ землѣ укаже, да ме е,
 И тисућу загрліо пути,
 И намеру сву целу открію,
 Кою ћу ти редомъ казивати.
 Међу тимъ ми наложи да нужна,
 За нѣгову преправимъ намеру,
 За срећу я кое држаюћи,
 И дивећ' се нѣговой намери,
 Све приправимъ што ми е казао.

Четир' коня изъ штале изберемъ,
 Бдногъ за ме, а другогъ за нѣга,
 А два друга за два служителя,
 За послугу кое я одредимъ,
 У нѣову уздаюћ' се верность.
 И кадъ после све уредимъ тако,
 Да с' до зоре кренути можемо,
 Прейвим' се нѣму, кой е ово,
 Мест' спаваня написао писмо.

Прінцъ Орондатъ
Цару Скѣтскомъ.

Ваше Величество!

Нигда небу Ваше Величество
Оставію, да садъ зимнѣ време
У градови свои проводиши,
У тишини наумили нису.
Зашто молимъ Ваше Величество,
Кою сте ми досадъ изволили
Указивашъ, великомъ милосѣду,
Да ми дрзкосць ову опросише,
Што у време за миръ одреѣено
Удалиши одъ васъ усуди се,
Обичае желеѣ познашъ шуѣ,
Кое ми є нужно, ако желимъ
Вамъ достойнимъ учинишъ се сыномъ.
Пушъ ѣе овай Ваше Величество
Мой, за ову шекъ шраиши зиму.
А кадъ опешъ Ваше Величество
Оружіе узме, и мене ѣе
Оружаногъ покрай себе видишъ,
И уживашъ верносць, кою право
Очекивашъ можъ одъ

Орондата.

Свршивъ ово и друго напише
Береницы сестры, о коіой ти
Іош ни речи досадъ каз'о нисамъ,
Коя исто као и Орондатъ

Заслужуе быти похвалѣна ;
 Бр' не само што лепотомъ своіомъ
 И пристойнимъ паметнимъ поступкомъ
 Одъ врстница одликоваше се
 Но старіе многимъ годинама
 Премудросѣу, све надвишаваше.
 Царь, нѣнъ отаць, кои е удовцемъ
 После смрти царичине ост'о,
 (Кое с' много пре година сбыло)
 Къ редкимъ свойствамъ къ високомъ роженю
 Нѣномъ, дода добро воспытанъ.
 Братъ, кои е ню силно любіо,
 Ніе тео пре отиѣи, и нѣой
 Ёдно писмо докъ напис'о ніе.
 У комъ іой е свою братску любовь,
 Съ мало речи у кратко напис'о.
 Оба ова ёдномъ одъ момака
 Преда, строго нѣму наложившій :
 По одлазку текъ у данъ четврти,
 Оба цару да преда у руке.
 Налогъ овай свршившій, онима,
 У коима манѣ повереня
 Има, рече, да наполь иду,
 Изъ шатора, и тад' свое благо,
 Много злата, и каменя драгогъ,
 Кадъ поспрема, и мени га преда,
 Съ оружіемъ добримъ снабдѣвени,
 На добрима, и одморнимъ коньма,
 Оставимо шаторъ іошъ пре зоре,
 И управо къ Периполю граду,
 У застонце за переіискомъ войскомъ,

Коя е пре неколико дана,
 Съ бойногъ поля кренула се была,
 Замишлѣни, и брижни поѣмо.
 Охутаху скітскогъ цара тугу,
 О одлазку свога сына бывшу,
 А и жалость Береніце красне,
 За премилимъ и любезнимъ братомъ,
 Кою себи самъ представит' можешъ,
 Изъ узрока што непринадлежи,
 То предмѣту казываня мога,
 И што бы ти сотимъ тереть само
 Причинію, у дугомъ слушаню;
 Но кажемъ ти, да смо другогъ дана,
 Кадъ се на путь овай отиснемо,
 У персіиско одело обукли с',
 У комъ, знаюх' сви добро персіискій.
 Безъ вреда се съ нѣма измешамо.
 После дугогъ нашегъ путованя,
 У Периполь наипосле стигнемо,
 Гди царь текъ пре неколико дана,
 Съ целомъ своіомъ кухомъ стиг'о бѣше,
 И будући, да е у Азіи
 Одъ градова, тай найлешій быо,
 По веѣой е части съ целимъ дворомъ,
 Царь у нѣму радо с' задржав'о.
 И велики вашъ царь Александеръ
 Буд' за кое учинѣно дѣло,
 Презреніе ако заслужуе,
 За ово е управ' заслужію,
 Што на свету найлешій дворъ царскій
 Разрушити грозію се нѣе.

Пріцъ мой здраво садъ обрадує се,
 Путованю већъ край едномъ што е,
 И узевшій єданъ домъ подъ наямъ,
 Одморимо с' неколико дана.
 Съ обичайма упознат' персіискимъ
 Трудећ' се сви, прилику чекасмо,
 У коіой ће мой господинъ, прінцу
 Артаксерску себе приявити.
 А ова намъ укаже се брзо,
 И у такой іошъ великой славы,
 Коіой с' нигда надат' могли нисмо.
 Нашъ домаћинъ едномъ къ нама дође,
 И радостну повину намъ доне,
 Коя с' желомъ господина мога
 С'глашавала, кои є желио,
 Славнимъ каквимъ показат' се дѣломъ.
 А ова се у томъ состояше:
 Да ће трећегъ, ил' четвртогъ дана,
 Данъ рођеня Цара Персіискога,
 Празноват' се по начину ньиномъ;
 А да б' у томъ увеселеніе
 И Царицам' учинит' се могло,
 Прінцъ Артаксерксъ съ млађи великаши
 Дозволенъ одъ Цара добіо,
 Да с' на коньма могу утркиват',
 И борити по начину ратномъ,
 Гдіе свакомъ борит' се свободно,
 А награду найболѣмъ юнаку,
 Да ће издат' Прінцеца Статіра.
 Начинъ овай борбе медъ Персіянцы
 Одавна є у обичай ушо,

И кодъ насъ се већъ употребљава,
 Као редомъ што ћу ти казати:
 Два конѣика добро оружана,
 Бданъ противъ другога трчећи,
 Съ затубастимъ коплямъ сусретнусе,
 И ако се копля неполоме,
 Бданъ мора изъ седла изпасти.
 Съ другимъ, трећимъ, и четвртимъ мора
 Победитель, борити се редомъ,
 Докъ наипосле кои на мейдану
 Наибольимъ се покаже юнакомъ,
 Одређену награду непрійми.
 Орондаты въ борбе ове начинъ
 Врло добро знао, и нигда се
 Победити никомъ дао не.
 Садъ Боговомъ захвали, кои су
 Славну ову дали му прилику
 У којој се Принцезы и двору,
 Безъ срамоте показати може.
 А будући да су га Богови
 Усрећили съ овакомъ милосћу,
 Онъ нетеде садъ прилику ову
 Пропустити неупотребљну,
 Заповеди мени све за борбу
 Што годъ нужно буде да приправимъ,
 А и самъ е съ найвећомъ охотомъ,
 За исту се предуготовляв'о.

Бдва поче давнажелаемого
 Дана сайно с' указиватъ сунце,
 Мой Господинъ заиште оруж'е;

Кое чувшій domeѣинъ рекне намъ,
 Даѣе с' борба после ручка Царскогъ
 Текъ почети и да б' то пре было,
 Царъ ѣе съ ручкомъ мало ускорити.
 А зашто се то дѣло отлага,
 Кадъ Принцъ Скѣтскій губяше стрилънъ?
 Желаеми найпосле часъ доѣе,
 И Орондатъ на коня полне се
 У оружанъ, и къ боришту поѣе,
 Самномъ еднимъ тамо праѣенъ само.
 За неко е време очи свое
 Мой Господинъ съ преправностма дивнимъ
 Услаѣив'о, и увеселяво;
 На видеѣи цара и царице.
 И принцезе, кое веѣтъ долазе,
 Проче презре, на нѣи едне само,
 Вниманіе, и погледъ обрати.
 И ону е очима тражію,
 У срдцу му што е са свимъ была,
 Но садъ кою у оделу сѣйномъ
 Изъ медъ прочи познат' немогаше,
 При светленю буктиня кою е,
 К'о najlepшу видіо на свету.
 Едномъ му се погледъ на нѣой стани,
 У оделу коя скупощеномъ
 И каменѣмъ начичканомъ драгимъ,
 Осветленя сунчаномъ сѣйношѣу,
 Лепша му се него пре учини,
 И ранѣно срдце позледи му.
 Съ удивленѣмъ Богиню е ову,
 Мой Господинъ задуго гледао,

И гласъ труба да га нїе быю,
 Изъ дубоке пробудїю мисли,
 Гледаюћ'е цели б' данъ провео.
 Перїсата, старїя іой сестра
 Седила є поред нѣ, коя є
 У возрасту, лепоти и уму,
 Ньой готово са свимъ равна била.
 А царъ съ братомъ своимъ Оксіяртомъ,
 Артабазомъ, Мазомъ и іошъ други
 Чиновницы већи и старїи;
 Коим' лѣта допустила ни су,
 У бориште то упушћати се,
 Кое снагу изискива яку
 На страну се боришта удали,
 Не далеко одъ красни царица,
 Прїнцъ мой редомъ на нѣи гледаюћи,
 Артаксеркса найпосле опази,
 Пред Персіиски млади чиновницы,
 У оруж'ю сасвимъ бое беле,
 И на истомъ коню когъ є нѣму,
 При растанку поклонїю быю.
 Трубе кое бориште огласе,
 Зрителѣмъ су прїятно чиниле,
 И не мало увеселенїе.
 Но с' овима да с' незакоснявамъ,
 Господина могъ станю враћам' се;
 И кажемъ ти, да є после малогъ
 Учинѣногъ и славногъ бореня,
 Камбъ, сынъ Маза, победитель быю,
 Докъ найпосле изгубив' стрпльнѣ
 Мой господинъ, къ борби неприступи.

Одма цела скупштина на нѣга
 Очи свое бацы, и погледи,
 Каквогъ самъ га и самъ тадъ гледао,
 Съ мало речи немогу ти казат'.
 Одъ сребра му све оруж'е беше,
 Съ златнимъ цвѣтемъ скићено уредно,
 А главніе оружія части,
 Блистале су одъ каменя драгогъ.
 По на страны капе и оклопа,
 Спушћенъ златанъ сомотъ преко ногу
 Біо му е колена юначка.
 Лафа главе сливене одъ злата,
 На рамени имао е свои
 Изъ кои е пружаюћ' се златанъ
 Сомотъ, нѣму мишице покрыв'о.
 Са гранама златнимъ извезену
 Кожну има на себи обућу.
 Одъ тврдога туча направлѣна
 Капа нѣму на глави быяше,
 Сливенъ сребрнъ змай вр' кое чува,
 Глава, крыла, репъ ноге, и нокти,
 Изъ сливеногъ когъ су злата были,
 Комъ изъ уста подобно пламену
 Перъ, главу Господина мога,
 И плећа му до полакъ покрыва,
 Но мараму опет ону што е
 Одъ царице Даріе добио
 При растанку ноћу у шатору,
 Ни найманъ ніе покрывало.
 Но одело іошъ му е красило.
 Скупоцена една сабля грдна,

У Сірії коя є кована,
 Гди є гвожђе найболѣ на гласу,
 Съ рукоят'ємъ удѣланимъ лепо,
 Висила є нѣму о поясу.
 Длака коня на комъ є яшіо,
 Рек'о б' да є враня одъ гаврана,
 Съ єдномъ беломъ текъ на челу звездомъ,
 Кои тако у телу лепъ бѣше,
 Да му с' пара редко наѣ' могаше,
 И кои є подъ нѣмъ играюѣи,
 Тако иш'о, као да є тео,
 Съ тимъ угодит' Господину своме.
 Но и прінцъ є нѣга управити,
 И убости кадкадъ надпетицомъ,
 Тако вешто знао да скуплѣни,
 Съ нѣга очи скинут' немогаше,
 Камбъ презрети нѣга неотеѣи
 Дрзновенѣмъ веѣимъ него среѣомъ
 Дочекага на месту боришта.
 Бр' несамо Орондатъ што га є
 Оборіо и тимъ победіо,
 Но изъ седла такомъ га є снагомъ
 Избаціо, да є преко врата
 Пао коньскогъ, на два на три хвата.
 Кадъ мложина Камба посрамлѣна
 Види, поче изъ гласа викати.
 Съ нѣмъ два ил' три после бореѣа се
 Исто тако Орондатъ победи.
 Завидеѣи Идапсѣ, Артабаза
 Сынъ, той славы Господина мога,
 Да єданпутъ редъ на нѣга доѣ

Непокойно едѣа очекиѣа.
 Мой Господинъ дочека га радо,
 И видеѣи, да о гласомъ трубе
 Тай се крену, и онъ то учини,
 И к'о муња полети на нѣга.
 Съ обе стране тркъ знаменитъ буде.
 Мой Господинъ ударомъ Идапса
 Обе ноге изъ зенгіа спусти,
 Но на противъ тако нѣга лупи,
 Да га на хватъ преко коньскогъ репа,
 Побеѣеногъ изъ седла избацы.
 И на ново на коня потрчи,
 Наварзана, и Весса победи.
 Знати треба, Наварзанъ и Вессъ су
 Овогъ века чудовища срамна,
 Нинайманъ у крви законогъ
 Владѣтеля, кои се грозили
 Нису, свое окаляти руке.
 Осимъ овій, мой Господинъ редомъ
 Победившій, изъ седла избацы
 Оксідата, Мигаба, Китрана,
 Аріоба, Фрад'та, и Кор'тана.
 И видеѣи ове побеѣене,
 Преправи се дочекат' Мемнона;
 У Варсіну кѣрку Артабаза
 И Сестрицу свалѣногъ Идапса
 Кои яко залюблѣнъ будуѣи,
 Съ брата скинут' срамоту желяше,
 И победомъ честь му повратити.
 Ты обое познаешъ, Варсина
 Удовица Мемнона оставша,

Придобіе Александра любовь.
 А съ великимъ, Мемномъ, Александромъ
 У биткама, таке в заслуге
 Починіо да медъ Персіянцы
 Нигда име умрети му неће,
 Вредность овогъ скітски принцъ знаюћи,
 Да честь свою изгубіо небы,
 Свомъ се снагомъ противъ нѣга спреми,
 И кадъ онай съ места помакне се,
 И онъ пође, и на средъ боришта
 Сустретну се съ юначки ударцы,
 Да имъ копля на сто комадића
 Изломе се, и коньи посрну.
 И други путъ еданъ противъ другогъ
 Устреме се; но ни еданъ ніе
 Победитель одъ нѣи бити мог'о.

Дивни овай тркъ скуплѣни викомъ
 Юшъ знатніимъ учине, кои су
 Познаваюћ' Мемнонову снагу,
 Дивили су се Господину моме,
 Кои мрзит' самъ на себе поче,
 Боећи се стида изненада.
 И зато садъ видећ' у Мемнона
 Ново коплѣ и самъ узев' тако,
 Съ већомъ силомъ къ нѣму устреми се,
 И већи плодъ те исте искуси.

Здравѡ буде Орондатъ ударенъ,
 А Мемнонъ пакъ кадъ се неко време,
 Лишенъ чувства на седлу люляо,

Стропошта се медь ноге свого коня.
 Ово страшну у целомъ народу
 Удивленъ, и вѣку учини.
 И побѣдомъ овомъ мой господинъ
 Садъ ободренъ, и друге є рядомъ
 Оборав'о предъ нѣга из'шавше.
 Принцъ Артаксерксъ возлюбившій снагу
 Господина мога, желю є
 На бориште и самъ съ нѣмъ изићи:
 Но видећи већь справна Ризаца,
 И на другой страны Спітрідата,
 Желю едва уставит' могаше.
 Два су ова Ризацъ, и Спітрідатъ
 Не одавна у граничкомъ путу,
 Александру великомъ велика
 Препятствія, и кваръ починили.
 И оба су у той битки пали.
 Првог' свали велик' Александеръ
 А другога Клѣтъ погуби мачемъ.
 Прави бывшій обадва юнацы,
 Господина могъ уморе добро,
 Но обадва у првомъ трчаню
 Свали, кое принцу Артаксерксу
 Путь отвори, да желю испуни,
 Кои коня свого окренувшій,
 Орондату противно потрчи.
 Сва мложина садъ на ново викне,
 И туђина овогъ к'о ідола
 Гледаюћи, за виђену храбрость,
 Последню є садъ свою надежду
 Полагала у своемъ Владѣтелю,

И край борбе съ нестерпѣливосту,
 Таковомъ е изгледала силномъ,
 Да ни еданъ окомъ трено нѣ,
 Мислехъ да ѣе у томъ магновеню,
 Изгубити, што б'требало видитъ.

На треѣи датъ знакъ труба крену се,
 И башъ кадъ се састати тедоше,
 Неотеѣи мой Принцъ Персіянскогъ
 Увредити, коплѣ къ земљи бацы,
 Држаюѣи предъ прсима щитъ свой
 Яко себе у седлу утврди,
 И овако противъ овогъ страшногъ
 Съ снажномъ мишцомъ предстане ударца.
 На стотину Артаксеркса коплѣ
 Комадиѣа изломлѣно буде,
 И да нѣе ово оружіе,
 Щитъ згодило господина мога,
 За цело бы тадъ страдати мор'о,
 Одъ великогъ треска конь му тако
 Садъ посрме, да е шесть ил' седамъ
 Корачаи отиш'о на страну,
 И у мало што съ нѣимъ пао нѣе.
 Но господинъ мой ободшій нѣга,
 Ободри га, и наново себе
 Наместившій у седлу, трчанъ
 Тако свое са славомъ учини,
 Као ударъ преѣашни на нѣму
 Да се нигда догодіо нѣе.
 Сва скупштина овомъ удиви се,
 Съ удивленѣмъ и самъ е Даріа

То гледао, тапшаюћи руке,
Радость свою съ тимъ явитъ желећи.

Но Артаксерксъ одъ могъ господина
Застыѣенъ бывъ, съ тымъ на неки начинъ,
Врати му се съ лаки корачаи,
И ове му проговори речи:
Незнамъ зашт' си копль одбаціо!
Изъ презрен'я то ако с' чинію,
Томъ се нигда небы мог'о надатъ,
Бр' я себи такомъ ласкамъ снагомъ,
Да б' ма каквогъ могъ неприятеля,
Свагда добро озноити мог'о.
Но ако си то изъ пріятельства
Мени тако учинити тео,
Зато самъ ти я врло обвезанъ,
И братски те молимъ, опрости ми,
Што самъ тебе, ударію тако,
Трудъ ма да с' ми и осуетію.
Мой господинъ ни лепшой ни больой
Прилицы се надатъ немогавшій
До стрмена башъ му поклони се
И ове му изговори речи.

Кои свое жели покрай тебе
Оружіе пасати, тай неће
То подићи нигда противъ тебе.
И кои те изъ дальни земаля,
Покрай тебе умрети желећи,
Потражію ніе зато, да садъ
Непристойнимъ овако начиномъ,

Чувствован'я своя откріе ти.
 Твою красну особу, кое самъ
 Млога славна искусію дѣла,
 Я презырат' нигда мог'о нисамъ;
 Но будући да заслуге твое,
 Вечно твоимъ мене учинише,
 Нѣжна зато оногъ чувствован'я
 Не одбацы молимъ те, дне свое
 Кой вѣрности твоіой посвећуе.
 Съ удивленѣмъ много већимъ нег' прѣ
 Артаксерксъ му у обят'я пође,
 И грлећ' га любовно му рекне:
 Ма ко да си, ма царь Скѣтски быю,
 Твой самъ сасвимъ, поступанѣ твое
 Тако ме е обвезало яко,
 И дужникомъ твоимъ учинило,
 Да ти с' нигда одужит' немогу.
 Но молимъ те тад' настави далѣ;
 На оклопи каишъ дрешећи му,
 Твое лице одъ мене крыт' немой,
 Нити име одъ оногъ утаи,
 Когъ си срдце сасвимъ придобію,
 И кои ти у наклоность твою
 Малу свою особу вручава.
 Учинѣну т' по вољи да како,
 Орондаты му одговори на то.
 И обое колико толико,
 Ако ти е досадъ и познато,
 Опетъ мислимъ да ће ти се лице
 Показати, съ тымъ кое е было
 Срећно, да си обећао нѣму,

У вечитомъ држатъ га спомену.
 На то оклопъ съ лица свога скине,
 Цело множество красоту нѣгову
 Гледало е съ многимъ удивленѣмъ.
 Артаксеркса као и другима
 Играюће очи у еданпутъ
 Уставе се на овогъ красоты,
 И нѣ га одма познатъ [мог'о:
 Но после га болѣ гледаюћи,
 И познатъ гласъ речи, и видъ лица,
 Возобновивъ у нѣму мишленѣ,
 Спасителя свога милогъ позна.
 И видећи тако желаемого
 Пріятеля у државы своіой,
 Обрадуе с' толико, да дуго
 Нити еданъ, нит' други могаше,
 Радость свою, нит' речма, нит' знацы
 Изразити, и дуго су време,
 Недвижими' предъ мложиномъ целомъ
 К'о камени ідоли стаяли.
 А кадъ мало ово удивленѣ
 Артаксеркса прође, и радость му
 Сама чиста на срдцу остане,
 'Гадъ съ веселимъ ту објавивъ гласомъ,
 И потврдивъ источникомъ суза,
 (Кое нѣ удржати мог'о,)
 Дигне къ небу съ овимъ речма руке:
 О велики и свесилни Бози!
 Ако смрти мени нежелите,
 Милость вашу къ мени умерите.
 Свршивъ ово неколико речи,

Орондату у обят' я падне,
 И вако га приятельски стисне,
 Да е изъ тог' мой Господинъ праву,
 И искрену познат' мог' о любовь.
 И речему: Любезный Оронте!
 Любеѣи га по тисуѣу пута,
 Ђл' могуѣе да си ты самъ ово?
 И да тебе я грлимъ, и любимъ?
 И ако е ово санъ Богови!
 Дозволите да вечито трае!
 И не бы се дуго растат' могли,
 Да царъ съ места свогъ нѣи гледаюѣи
 Но рѣчи имъ добро нечуѣи
 Преко Вага поручію ніе,
 Да и онъ самъ туѣина тогъ красногъ
 Радъ е видит', и у той радости
 Участіе равно имат' жели.
 Како налогъ Артаксерксъ добіе,
 Одма узе могъ Принца за руку,
 И поведе къ родителю своме.
 Мой господинъ да б' персіискогъ цара
 Поздравіо по начину нѣиномъ,
 Предъ нѣимъ падне на колено едно,
 А Артаксеркъ ове рекне речи:
 Господине, и Пресветли Царе!
 Заслужену да б' туѣину овомъ
 Честь дат' могло Ваше Величество!
 Казати Вамъ садъ усуѣуем' се,
 Массагітски Владѣтель ово е.
 Царъ Дарія кои е веѣъ чуо
 Одъ свогъ сына, какво му е овай,

Учиніо у битки поштенъ,
 Господина могъ ту присутствію
 Дивіо се, неманъ одъ сына.
 И когъ после кадъ съ радосћу дигне
 Изъ предъ свои ногу, и познавшій
 Бстествене у нѣму дарове,
 Пріятельски загри, и нѣму
 Съ умилносћу ове рекне речи:
 Сыне! (тако назват' оногъ могу,
 Чрезъ когъ данасъ све у руку имамъ,
 Поклонили што су ми Богови,)
 Ма изъ каквогъ узрока да си се
 Одважіо ты у мой дворъ доћи,
 Знай, да ћешъ ми быт' мили гость свагда;
 И толико учиніо си ми
 Што с' дошао, ер' самъ я желіо
 Мое куће пріателя видит',
 К'о кадъ си ми повратіо сина.

Да Богови, кои су државе
 Многе моіой подчинили власти,
 Тебе тако украсили нису,
 Съ благородни, и редки дарови:
 И кадъ небы као недостойни,
 Ноклонъ какавъ одъ мене сматрао,
 Я бы теби одъ мои држава
 Поклонію, кою годъ ты оћешъ;
 Но будући да надъ овимъ свима
 Што я имамъ, заслужиешъ више
 Немогу ти друго обећати,
 Осимъ наши признателни срдца,

И колико буде намъ у станю
Благодарнимъ теби показат' се.

На цареве милостиве речи,
Прінцъ учтиво нѣму одговара.
И Дарія кадъ нѣга полюби.
Царицама самъ собомъ желеѣи
Представит' га, узме га за руку,
И поведе къ месту, съ когъ су оне,
У бориште юначко гледале,
И дошавшій къ нѣима, ово рекне:
Владѣтельке! прінцу овомъ славномъ,
К'о найболѣмъ у борбы юнаку,
Не награду само борбе дайте,
Но живота и свободе цену,
Артаксеркса мога милогъ сына.
Пре нег' оне што б' одговориле,
Артаксерксъ имъ господина мога
Препоручи и име имъ каже.
И велике ове владѣтельке,
Како су се овомъ миломъ госту,
Изненада тад' обрадовале,
Немогу ти достаточно казат'.
Оне радость свою являюѣи
Загрле га обе, и излюбе,
А прінцезе нѣму поклоне се,
И съ поштенѣмъ многимъ поздраве га.
А кадъ после ово мало проѣ,
Статіра е по царской уредбы,
У боришту съ славомъ заслужену,
Господину момъ награду дала,

Коя съ многимъ азіатическимъ,
 Скупоченимъ, и драгимъ каменѣмъ,
 Украшени еданъ венацъ бѣше,
 Кои принцъ мой изъ почитанія
 Артаксерксу уступити теде,
 Но Артаксерксъ тай пріимитъ нетеде.
 Господинъ мой, на колена падшій
 Скупочену ту награду прійми.
 А меѣутимъ, о момъ господину,
 Многи докъ су іошъ у сумньи были,
 На мараму царица некако,
 Ону што е на вратъ бацыла му,
 Очи бацы, и на той познавшій
 Име свое, и цара Даріе,
 И тимъ лице оно кое іой е
 Іошъ любезну у спомену было.
 О Богови! ово е неѣ много,
 То е много у еданпуть, викне,
 Сісігамбы, а и принцезама,
 Ту, на Принцу показиваюћи,
 И отвори сотимъ нѣима очи.
 Тадъ све гласомъ у еданпуть врисну,
 Тако, да царъ, и цела мложина,
 Съ удивленѣмъ на позоръ е ово
 Вниманіе, и очи обрати.
 И царице гледаюћъ му лице,
 Чудише се саме себи яко,
 Што га одма познатъ немогоше.
 Ево Оронть! Сісігамба викне,
 Ево Оронть! Я самъ Владѣтелько!
 Принцъ мой рекне, кои самъ онако

Непристойно съ вама поступао,
 И вечито смртно увредіо,
 Да с' немогу опроштению надат'.
 И зато самъ къ вама лично дош'о,
 Да у место награде ми дате,
 Заслужену добіемъ каштигу.
 Кадъ е нѣму на ово царица
 Одговорит' тела, тад' Дарія,
 И Артаксерксъ, желећи га правомъ
 По заслуги предусрести чешу,
 У томъ нѣойзи препону учине,
 Кою теби изказати редомъ
 Неналазимъ себе за способна.
 Мазъ, Артабазъ, Оксіартъ, и други
 Ту съ Даріомъ воеводе бывшій
 Поздраве га съ знацы почитан'я.
 И самъ Мемнонъ, и Идапсъ, и други,
 У боришту кое е сваліо,
 Поклоне се предъ нѣимъ, радуюћ' се,
 Што су такимъ побеђени мужемъ,
 Породицу Даріе кои е
 Сачувао у єдну ноћъ целу.

Хранителѣмъ Ангеломъ свогъ двора,
 Предъ свима га царъ назове явно,
 И к'о што се опоменут' могу,
 И ово е после говоріо:
 Ніе можно да ми изненада
 Радость ова, зло непредсказуе,
 Кое ће ми с' догодит' у напредъ.
 После овій речи к'о замишлѣнъ

У каруце седне съ Орондатомъ,
 И палаты своіой упути се,
 Особито за нѣга спремити
 Место, млађимъ гди е наложію.
 Ако и естъ онъ се извиняв'о,
 Да ту милость заслужио ніе.
 Царь ушавшій у палату свою,
 Зовне само у едну собицу,
 Артаксеркса съ господиномъ моимъ,
 И кадъ врата за собомъ забрави,
 Ово рекне господину моме:
 Ніе можно да си безъ узрока
 Твогъ изблизу великогъ сродника,
 Цара Скѣтскогъ оставити мог'о,
 И дошао у државу мою,
 Кадъ знашъ добро, да я съ царемъ твоимъ,
 Догодъ живимъ помирит' се небу.

Зато тебе я молимъ любезно
 Да одъ мене ништа неутаишъ,
 И веруй ми, у државу мою
 Ма да те е какавъ узрокъ дов'о
 Міо да с' ми, и свободу целу,
 И власть пуну имаешъ кодъ мене.
 Кадъ прінцъ скѣтски на любезне речи
 Ове, цару понизно захвали,
 Измишлѣне напредъ слѣдуюће
 Поче цару говорити редомъ.
 За сведоке Богове позивамъ,
 Да услуге врло мое мале,
 Коима бы вашегъ величества

Породицы срећанъ послужити,
 Ни изъ каквогъ другогъ намереня
 Учинію нисамъ, но изъ чести,
 Кое тако високимъ лицама,
 Обвезанъ самъ быю учинити,
 И за кое надао се нисамъ,
 Тако славну добити награду,
 Кое цену я данасъ искуси,
 Знаюхъ добро, да ни часть найманю
 Те награде заслужію нисамъ.
 Но међутимъ мои верни людій,
 О коима сумняо се нисамъ,
 Како цару нашемъ вратимо се,
 За обадва дѣла одаду ме,
 Што самъ вашимъ учинію двору,
 Желећи ме изъ милости царске,
 После Бога кою самъ заиста
 Уживао быю, исключити.
 А я оно учинію нисамъ,
 Ни изъ каквогъ другогъ намереня,
 Но изъ едне къ вашему двору чести.
 Но злотвори мени завидећи
 Кодъ цара ме тако окаляю,
 Да се съ вашего величества дворомъ
 Изъ подъ руке тайно разумевамъ.
 И царь мене погубитъ одсуди.

Млоги мои добри пріятельи,
 Давали су то мени на знанъ,
 Но овима я неверуюћи,
 Узд'о самъ се у невиность мою.

Кадъ еданпутъ съ царскимъ сыномъ поѣмъ
 Проодат' се, Принцъ кои е мене,
 Одъ младости искрено любію,
 Узе ме садъ одъ прочи на страну,
 Гди кадъ смо се о послови разни,
 Пріятельски поразговарали,
 Коплѣмъ што е у руцы држао,
 У прашини ове сложи речи:
 Беж' Оронте, другчіе умреѣшъ,
 Но іошъ данасъ бежи, ако сутра
 Предъ народомъ погинут' нежелишъ.
 Кадъ примѣти, да самъ то прочит'о,
 Съ десномъ ногомъ одма све побриса,
 И одъ мене на страну отиде,
 Оставив' ме врло забринута.
 Случай овай, о моіой несреѣи,
 Увери ме больма, нег' сви други
 Пріятеля мои казыванъ.
 Бр' више самъ нѣму веровао,
 Нег' свимъ другимъ моимъ пріятельма.
 Знаюћ' добро да принцъ сваку тайну,
 Отца свога чуват' мораюћи,
 Свакояк' е изтражив'о начинъ,
 Коимъ бы ми помоћи могао,
 Да Богове съ клетвопреступленъмъ
 Као поштенъ човекъ неувреди.
 Съ тимъ се очи мое отворише,
 И я виђа себе изгублѣна,
 Зато да бы могао се спасти,
 Съ мало трошка ону ноћъ побегнемъ,
 И овамо зато доѣмъ само,

Да с' уклонимъ одъ царске ярости.
 Кадъ сутра данъ одъ нашего стана
 Подалеко веѣ удалѣнъ будемъ,
 Споменем' се оногъ обеѣаня,
 Кое ми е за услугу малу,
 Принцъ Персіиски обеѣао быо,
 И сетимъ се да самъ среѣанъ быо
 Съ царицама Персіискимъ састати.
 Мислю самъ тад' дакле у себи,
 Кадъ бы подъ кровъ Вашегъ Величества
 Дош'о, мож'да небы изгнанъ быо
 Изъ милости вашегъ Величеста,
 И то, даѣе Ваше Величество,
 По великой и редкой щедроти,
 Бежающег' едногъ Владѣтеля,
 Неправедно кодъ свогъ цара когъ су
 Изъ зависти други облагали,
 Подъ защиту, и подъ кровъ пріимити.
 И много е юшъ коешта друго
 Тад' Орондаты нѣму казивао,
 Съ чимъ е знао да ѣе моѣи цара,
 О истини речи уверити.
 Кадъ Дарія после ово рекне:
 Башъ да не бы сотимъ себи ползу,
 У немилость што с' твоѣмъ цару дош'о
 Прорицали, опетъ о твоѣмъ станю
 И несреѣи мы сожалуемо.
 И ма како да смо т' обвезани,
 Неможемо с' изъ чувства извуѣи,
 Кое више насъ собственной нашей
 Него л' твоѣой обвезуе любви,

И царь скітскій заклетъ непріятель
 Да ми ніе, опетъ бы држава
 Веће части, и собствени животъ
 За обрану твою жертвовао.
 Другчіе бы неправедно было;
 Бр' несрећа сва изъ пріятельства
 Учинѣногъ нама извире ти.
 И веруй ми, да медь нама ниси
 Маню срећу наш'о, нег' међ' Скити,
 Какву мислишъ да си изгубіо
 И државу, место Массагітске,
 Изъ медь мои найбільи држава,
 Узми одну коя ти се оће;
 Нежелећи нит' да ми откріешъ,
 Твога цара тайне, нит' противъ тог'
 Съ войскомъ моіомъ у битку да идешъ,

Мой Господинъ предъ цареве ного
 Захвалив' му на милости падшій
 Полюби га у десницу руку,
 И кадъ после царъ одатле оде,
 Онъ опази да се дворске слуге
 Забавляю, еданъ домъ красећи,
 Кои є царъ по заслуги прінца
 Наложіо лепо украсити.
 И на трошакъ, плаћа му се така
 Одредила грдна, да прінцъ Скітскій,
 Ни у двору самогъ отца свога
 Болю ніе имати могао.
 Оваки є Господина мога
 Кодъ Даріе почетакъ живота

Быю; кои нѣму тако срећанъ
 Чиняше се, да о опасностма,
 Кои ма е себе подвргао,
 Већъ готово са свимъ заборави.
 Казати ти заборавіо самъ,
 Да име то Оронть ніе было,
 Измишлѣно само празно име.
 Массагитцы заиста имаше,
 По имену Оронть Владѣтеля,
 Господину момъ година равни,
 Кой заедно съ нѣимъ воспитанъ баше;
 Но идући у Араксъ, у путу
 Изгуби се, подъ галію падшій.
 Но међу тимъ нѣга за заслуге,
 Кое с' могу потомству за примѣръ
 Оставити тако га возлюби,
 И високимъ службама обдари,
 Да нит' Мемнонъ, нит' Мазъ, нит' Артабазъ;
 Нит' Оксіартъ самъ у двору већма
 Ніе было одъ нѣга возлюбленъ.
 Многи люди, особито они,
 Милостиво, кои су изъ ближе
 Познавали болъ срдце царско,
 Желили су любимца му любовь
 Придобити, и к'о што е знао
 Срдца люди къ себи присваяти;
 А кои е едномъ пріятельство
 Придобіо, тай е вечно знао,
 Нерушиму сачувати любовь.
 Све што годъ е одъ цара добыв'о,
 По рођеной у нѣму доброты,

Издав'о є другим' у поклоне.
 Ако є ко одъ двора званіє,
 Или плаће поболшанъ иска'о,
 Не посредствомъ друго҃҃ъ, но нѣговимъ,
 Желіо є получит' прошенъ.
 За поступакъ благи, и умилни,
 Дворяни га сви тако возлюбє,
 Да природну у срдцама злобу
 Надвладаю, и расте҃ху сре҃ху
 Гледали су могъ прінца съ радосху.

Къ царицама явно одлазити
 Ніє было обичай кодъ Перса.
 Но велика Даріє наклоность,
 Освободи Господина мога,
 Да онъ тако као и Артаксерксъ,
 Как' царица тако и прінце҃за
 Дерзновено собе посѣщава.
 И ако є мога Господина,
 Савъ дворъ царскій, и цела Персія
 Съ силномъ любовомъ предусрєтавала:
 Артаксеркса опетъ къ нѣму любовь,
 Одъ свію є найсилнія была.
 Ил' у лову, ил' у каквомъ другомъ
 Упражненію тѣла, нѣи двоицу
 Заедно си свагда видить' мор'о.
 У почетку Орондат' є нѣму,
 К'о Владѣтель Массагітскій, дав'о
 Почесть ону, кою є мислію,
 Да є дужанъ Прінцу Персійскомє.
 Но Артаксерксъ о почести овой,

Често свое недовольство явля,
 И наипосле зато га умоли,
 Да с' почешу овомъ окане се.
 И с' свободомъ такомъ мой Господинъ,
 К'о да му е открито было
 Право станъ, съ нѣмъ се обхождава.
 Изъ свободе ове родило се,
 Изъ међу нѣи стало пріятельство,
 Кое по томъ Господину моме,
 Тако силне узрокова туге.
 А и то ти исповедит' морамъ,
 Достойніегъ да одъ Артаксеркса
 За дружбину никадъ сунце нѣ
 Видит' могло, а и то ти кажемъ,
 Да ништ' ниси у момъ Господину
 Наѣи мог'о, што у нѣму небы
 Съ пуномъ меромъ, и сувише наш'о.

Знашъ га и самъ колико толико.
 Лепъ е было до удивленія,
 Но съ добротомъ веѣи одъ лепоте,
 А съ поступцы так' мил' и пріятанъ,
 Да ни с' мог'о знат' га а нелюбит'.
 Не чудим' се и самъ, мой Господинъ,
 Што се къ нѣму съ непрекидни ланцы
 Привезао тако, ер' и мое
 Так' е знао освоити срдце,
 Да нигда ми изъ памети неѣе
 Споменъ нѣговъ излетити моѣи,
 Садъ Аракса, у говору овомъ,
 Обнови се умъ о Артаксерксу,

И потокомъ потеку му сузе.
 Бутаюћи, све досадъ, Лісимакъ
 Слушао є повѣсть ову дивну,
 И нешто се замислю быо;
 Но изъ мисли у кое є пао,
 Као изъ сна каквогъ пробуди се,
 И Араксу ове рекне речи:
 Сожалуемъ и самъ о твоѣмъ станю,
 И тай славанъ мужъ ма да ко быо,
 Догађає такъ дивне ми каза,
 Да тимъ ніє можно недивитъ се;
 И к'о и я, удивленъ мое
 Што немогу о томъ утаяти:
 Но молимъ те, продужи и далъ,
 И немой се о томе бояти,
 Беседу ти даћу прекратити.

Принцъ є Скитскій, Араксъ тадъ настави,
 Преко мере у радости быо,
 Видећъ целогъ двора, Артаксеркса,
 А и другій къ нѣму благосклоность,
 Свога срдца скривао є чувство.
 Но изъ честогъ виђеня Принцезе;
 Ватра с' силна у нѣму подпали,
 И пламенъ исте немилице,
 У толико топило є нѣга,
 Колико є онъ о нѣой мислю,
 Кою више изъ ума, и душе,
 Изгнати већъ сасвимъ немогаше.
 Къ Принцезама свакій данъ иш'о є;
 И свободно съ нѣима бавіо се,

А и то ти немогу казати,
 Неповольно да га е статіра
 Предъ своимъ очима гледала.
 Судила е велика Прінцеца
 Ова, и нъой да е нужно мало,
 Понизити себе предъ Оронтомъ;
 Спасителѣмъ целе куће нѣине.
 Особито Господина мога,
 Искусившій прекрасно владанѣ,
 Гледаше му дѣла съ удивленѣмъ.
 Изъ забаве ове сва несрећа,
 Произникне Господину моме,
 Бр' кадъ после позна мудрость нѣну,
 Сву лепоту да іой надвишава,
 Сердце му се обтерети тако,
 Да сву волю, и радость изгуби,
 И у сердцу іошъ што му остаде
 Мало мира, то е съ безпокойствомъ
 Вековечнимъ нарушено было.

Къ Прінцецама свободни одлазакъ
 Већма нѣму тугу умложава,
 И надежда само учини му
 Сноснимъ бѣдно и жалостно станѣ,
 Уздаюћ' се у непостижимо
 Урежденѣ велики Богова,
 То, да ће му поболшати станѣ.
 Да к'о Оронтъ свою страсть открие.
 За совѣстно то држао нѣе,
 Боећи се да ће неповольство,
 Съ тимъ Прінцецы приузроковати,

А да предъ нѣомъ на колена падне
 К'о Орондѣтъ, то башъ нѣе смео,
 Плашеѣи се да какогодъ неѣе,
 Злоба она, коя е у нѣномъ
 Сердцу, противъ нѣговогога Отца,
 И на сына несреѣнѣга пасти;
 Непрестано о томъ е ломіо
 Умъ свой, нѣойзи коимъ ѣе начиномъ,
 Любовь свою изявити моѣи.
 Изъ извѣстни узрока, кое е
 Изволіо мени сообщаватъ,
 Судіо е да іошъ неко време,
 Тугу свою у тайности држи:
 А до тога времена к'о Оронтъ,
 Да бы милость кол'ко буде можно,
 Задобити Прінцезе могао
 Желіо е; а меѣу тимъ Цару,
 Тражіо е прилику како ѣе,
 Верность свою дѣломъ показати,
 И съ тимъ добивъ нѣгову наклоность,
 Начинъ болы мож'да ѣе с' излеѣи,
 Да откріе своя чувствованя;
 Прилѣжно е мой Господинъ зато
 Поодіо сваки данъ Прінцезу,
 Но противни своме осеѣанію,
 Съ нѣомъ разговоръ съ таковомъ е чешу
 Проводіо само даму нису
 Сердца тугу почести уздиси
 Издавали, за дуго б' мог'о му,
 Узрокъ туге, у тайны остати.
 Неспокойно тражіо е начинъ,

Учинѣномъ ма каквомъ заслугомъ,
 Больма любовь Прінцезе заслужитъ,
 И ако му ништа одъ любви
 У очима несветляше друго,
 Устама опетъ нема му быяу,
 Ту открыти, и свезанимъ устма,
 Очи су му отправляле дужность.
 У станю е овомъ пребывао,
 Ђдно два три ил' чотыр' месеца,
 Докъ наипосле силно безпокойство
 Нѣга тако ослабило нѣе.
 Да се еа свимъ у лицу измене,
 Да га едва познати могосмо.

А кадъ самъ се усудио нѣга
 Съ моимъ речма поразговорити,
 И Господаръ што надъ своимъ страстма
 Нѣе, зато мало укорети.
 Съ уздисомъ ми само одговара,
 Кое мое соболѣзнованѣмъ
 Обтерете срдце, да самъ предъ нѣимъ,
 Несрећну му проклиняо любовь.
 Туга срдца нѣговогъ на лицу
 Изваяна, явно му быяше,
 Тако, да сва нѣгова лепота,
 На коіой су очи Персіянске
 Радостно се позауставляле,
 Изгуби се, и са свимъ измене.
 Артаксерксъ е найпре примѣтію,
 Господина могъ промену таку,
 И на много начина тео е

Узрокъ исте какогодъ докучитъ,
 Но Орондаты свагда съ измишлѣнимъ
 Узроцыма, желіо є прави
 Узрокъ свое затрпати туге.
 Съ тисућама увеселенія,
 Трудіо се Господина мога
 Разговоритъ; но притомъ видеѣи
 Да савъ трудъ му осуеѣенъ быва,
 Съ нѣмъ заедно о нѣму тужаше,
 Тако, да мой Господинъ видеѣи,
 Пріятельство нѣгово велико,
 Показива съ нѣмъ у присутствію,
 На образы найвеѣе радости,
 О коимъ му сердце ништъ незнаде.
 Царь, кои є прінца мога быо
 Возлюбіо, сваке є начине
 Изтраживъо за развеселитъ га,
 И царице, и обе прінцезе,
 Ни найманю прилику, коіомъ бы,
 Изъ ума му тугу разгнатъ могле,
 И кою є савъ дворъ с' сожаленѣмъ
 Гледъо нигда пропустили нису.
 Єдно вече кодъ свое матере
 Сісігамбе старе царь седеѣи,
 Царица є съ младимъ прінцезама,
 И придворнимъ другимъ госпођама
 По najlepшимъ, и сама ту была:
 Соборъ овай избрани Госпођа
 И найвеѣе персіике господе;
 За дуго є господина мога
 Узрокъ туге докучитъ желіо,

И еданъ в едно други друго
 Судію, докъ найпосле царъ ніе
 Свое мисли предъ свима казао:
 Безъ сумнѣ е, да мучи и кинѣи
 Владѣтеля массагитскогъ любовь,
 Морао е какву у Скитіи
 Оставити за собомъ лепоту,
 Кое любовь и овде га кинѣи,
 И Скитія сотимъ намъ свети се,
 Съ еднимъ прінцемъ што смо е лишили,
 Све државе кои е найлешій,
 И найвѣи красъ и дыки быю.
 А Артабазъ, кои тадъ' сеѣаше
 Покрай цара, овако мисляше:
 Веруйте ми ваше величество;
 Да меѣ нашимъ овимъ Госпоѣама,
 Една быти мора коя нѣму
 На велику свима нама жалость,
 Тако грдну узрокуе тугу,
 Я то кажемъ, мени с' тако чини,
 Да в Оронть меѣ Персіи оно
 Изгубіо свое дерзновенъ,
 Кое знаде меѣ Скитій сачуват',
 Ер' му овде волъ, и веселя,
 Съ собомъ кое донесе, нестаде.
 Ако с' то тако, царъ тад' викне,
 И меѣ нашимъ ако с' Госпоѣама,
 Коя тако чемила налази,
 Коя бы му у жалостномъ станію
 Овомъ дуже бѣват' допустила,
 Я самъ такой смртни неприятель,

И на сунца сѣйность заклиньмъ се,
 Да све оно што се нѣму твори,
 Тако сматрамъ, к'о до с' мени чини.
 У овоме Артаксерксъ отеѣи,
 Отцу своме и цару слѣдоватъ
 Молю е све госпоѣе редомъ,
 И именемъ Богова заклинь'о,
 Да Оронта нѣму сачуваю.
 А и мати нѣгова, царица,
 Ово рекне: Я мислитъ немогу,
 Да бы с' коя тако ладнокрвна
 Наѣи могла медъ вама госпоѣа,
 Коя любитъ неб' могла Оронта,
 А и царске оне строге речи,
 А и молба нѣгового друга
 Оно одъ васъ садъ добиле неби,
 Што Оронту досадъ отрицасте.
 Орондатъ е, комъ е говоръ овай
 Срнце дирно, више пута тео
 Одговоритъ, но с' тимъ боеѣи се,
 Да ѣе мож'да тугу свою открытъ,
 Съ принцеама Роксаномъ, Варсіномъ,
 И Мемнономъ, почне с' разговаратъ,
 Кои су се на едномъ прозору,
 Съ веселіимъ забавляли речма,
 И съ коима, докъ у пуисутствію
 Царъ быяше, растао се ніе,
 Но у целомъ съ нѣима разговорѣ,
 Држао е очи на Статіры
 Тако, изъ тогъ Роксана да поче,
 Узрокъ туге нѣгове дознаватъ.

Видеѣи онъ съ каквимъ участиємъ
 Савъ дворъ сматра на нѣгову тугу,
 И каковомъ бдителносѣу пази,
 На нѣгова и найманя дѣла,
 Трудіо се надвладати тугу,
 И веселимъ себе показиватъ,
 Текъ къ пытанію повода да неда,
 О узроку зле нѣгове волю,
 И да не бы какогодъ открію
 Неразумно, свою болю, кою,
 Досадъ тако знаше утаиватъ.
 Но о Бозы! зло се тако яко,
 У срдце му уселило было,
 Разговоритъ то, да с' немогаше.
 Боріо се съ страсѣу, надъ коіомъ е,
 Веѣъ сву снагу изгубіо быо,
 И сваки данъ губіо се видно,
 Особито после кадъ догаѣай,
 Кои ѣу ти садъ приповедити,
 Сасвимъ нѣга у несреѣу стура.

Едногъ дана врло лепо време,
 Младе госпе измами у башчу,
 Кое многій испрате дворяни,
 И съ каруца кадъ посилазе се,
 Мой господинъ воѣаше Статіру,
 Парісату Идапсъ, а Артаксерксъ
 Роксу, Мемнонъ любезну Варсіну,
 Орсінь, Різаць, и Оріобарзанъ
 Съ многимъ другимъ служаше Клеоны,
 Арсіоны, и многимъ другима

Лепотама, кои у персіискомъ
 Двору много заиста быяше.
 Башче ове теби сву красоту,
 Описиват' недржимъ за нужно,
 Болѣ с' ты ню него л' я видію,
 Пре нег, што є Владѣтеля твога
 Неразсудность неки Владѣтельница,
 Нагонила, да дворъ царски съ башчомъ
 Съ красномъ овомъ сруши у еданпутъ,
 Кадъ є дакле скупа дружество цело,
 Неко време по башчи одало,
 Ёдно съ другимъ после раставе се,
 Слѣдуюћи у свем' вољи Госпа.
 На изворе едни отрчаше,
 Други рыбнякъ съ радошћу гледаше,
 По ливада неки играше се
 Неки опетъ у ладовинама
 Дрва, радость свою налазише.
 Видећи се одъ прочи Статіра,
 Съ Орондатомъ изъ меѣ густы дрва,
 Удалѣна на дваестъ корачи,
 Употреби садъ прилику ову,
 Питати га за нѣгову тугу,
 И кадъ мисля, да іой нико неѣ
 Говоръ чути моѣи, онда почне,
 Любко нѣга погледавшій найпре:
 О Оронте! истина є права,
 Да изъ многи знакова познаемъ,
 Сву учтивость, и твою доброту,
 Но то опетъ неверуй самъ себи,
 Да с' госпама, кое те поштую

Као и я, са свимъ башъ покоранъ.
 Зачуди се Оронтъ овимъ речма
 Статиринимъ, и за дуго ништа
 Ньойзи ние, одговорит' мог'о,
 Но найпосле, да с' небы вишло,
 Са свимъ да е занеміо быю,
 Съ понизношчу найвећомъ рекне іой:
 О принцезо теби быт' покорнимъ,
 И теби се у чему допасти,
 Найвећа е то срећа и слава,
 И склоность ме да необвезуе,
 Съ покорношчу теби угађати,
 То бы зато, што я своевольно
 Творимъ, быю премлого награђенъ.
 Твой учтиви поступакъ мени е,
 Принцеца му на то одговори,
 Тай одговоръ напредъ обећав'о;
 Но будући, да я нисамъ съ тима
 Празнимъ речма доста задовольна,
 Обећане покорности знаке,
 Осмелюем' с' и изискивати,
 И вальда ми учинити нећешъ,
 Съ тымъ срамоту, да ми на пытанъ
 Съ одговоромъ истину некажешъ.
 Мой господинъ ништа незнаюћи,
 Говоръ овай на што ће изићи,
 Изъ любви превелике къ ньойзи,
 Дрктаюћи ово одговори:
 Владѣтелько! мое обећанъ,
 Да љу теби за целогъ живота,
 И до гроба, у свемъ быт' покоранъ,

Изменути я нигда немогу,
 И ако бы то за испунити,
 Изгубит' ми животъ нужно было,
 Врло мало и то бы іошъ было,
 Бр' радостнимъ, и сасвимъ га срдцемъ
 Готовъ есамъ изгубит' за тебе.
 То є много веѣ рекне принцеца,
 И на свету такогъ блага нема,
 Кое бы ми тако скупомъ ценомъ,
 Но заслуги наплатит' требало;
 Но къ твомъ здравлю, любовь моя само
 На питанъ то мене возбуди,
 Съ чимъ мож'да самъ и слаба, и проста,
 Што с' одважи зато те пытати,
 Навекъ кое мо'жда таят' желишъ.
 Но найпосле, текъ то само желимъ.
 И зато те я молимъ Оронте!
 На дато ми твое обеѣанъ,
 И на свету што найвеѣма любишъ,
 Да ми узрокъ туге твое кажешъ.
 Текъ зато те я молимъ Оронте!
 И у моіой власти колико є
 Натеруемъ, да ми узрокъ прави
 Туге твое откріешъ и кажешъ.
 И веруй ми, да ме ніе желя
 Любопитства, штогодъ ново чути,
 На пытанъ ово садъ навела;
 Но о станю твомъ сожалуюѣи,
 И желеѣи помоѣи ти сама,
 У пытанъ ово упустим' се.
 Господина мога да є каква

Громна муња опалила была,
 Не бы с' веѣма негъ садъ уплашію.
 Немогаше веѣ себе задржат',
 Да два, ил' три корачая натрагъ
 Непосрне, и некол'ко пути,
 Боя му се на лицу измене,
 Што Прінцеца съ дивленѣмъ сматраше,
 И жаляше што га є толико
 Нагонила, и садъ уплаши се,
 Кадъ га види, да погледи горе
 Съ пунимъ суза очима веѣ кое
 Нїе дуже уздржат' могао,
 И гледнувшій после у прінцецу,
 Променутимъ то іой рекне гласомъ:
 О прінцецо! шта желишъ одъ мене?
 Ово после іошъ єданпутъ рекне,
 И на єдно двадесетъ корачи
 Поѣе, као с' смрѣу бореѣи се,
 Незнаюѣи у многимъ мислима,
 Ни єдну реѣ далъ проговорит'.
 Докъ наипосле ставшій, окрене се
 Съ променути образи къ прінцезы,
 Гледати га коя с' веѣ страшаше,
 Оѣу рекне: Прінцецо! да како,
 Са свимъ быти я теби покоранъ,
 И смртъ мою ако башъ и гледимъ
 У томъ, што ты одъ мене зактевашъ,
 И съ томъ самъ се обеѣао теби
 Да ѣу быти покоранъ прінцецо!
 Уплашена съ тымъ веѣма прінцеца,
 Жалила є врло што се тако,

У пытань упустила была,
 И можда се о ствари сеһала,
 Прекинувшій zato говоръ нѣму,
 Ово рекне: Нежелимъ Оронте!
 Я не желимъ тако што одъ тебе,
 Я самъ манъ што чути желила:
 А будући то е стваръ велика,
 Я те дрешимъ одъ твогъ обеһаня.
 Мой Господинъ, да е веһъ, видећи
 Преко прве борбе срећно прешо,
 И мислећи, да таку прилику
 У коіой іой любовь открыт' може,
 Неће скоро уловити моћи,
 Желіо е той опасной борбы
 На край са свимъ ма какавъ изићи.
 Не принцезо! не не, рекне далъ,
 Съ вишимъ гласомъ него ли пре много,
 Веһъ е доцне мене разрешити,
 Одъ те ствари, кою испунити,
 Како мое обеһанъ, тако
 Изискую и другій узроцы,
 И будући да ты о животу
 Момъ бринешъ се, зато и я нећу
 Противит' се; ер' и другчіе
 Сва ми срећа одъ тебе зависи,
 Сви Богови мои су сведоцы,
 Рекне далъ гледаюћи горе,
 Да е сама заповестъ ме твоя
 Къ исповести овой принудила,
 До могъ црногъ кою бы я гроба,
 Као тайну найвећу чувао.

И заиста кажемъ да бы вол'о,
 Мою тайну и у гробъ однети,
 Него съ овомъ данасъ исповесчу,
 Ярость твою на себе навући;
 Но будући да заповестъ твоя,
 Мени данасъ ту открыт' налаже,
 Зато теби Принцезо открывамъ
 Да си узрокъ ты болести мое.
 Но да дрзкость ова моя тебе
 Неувреди, о красна принцезо!
 И твой погледъ съ мене да несбацымъ
 Садъ у твојой ярости, молимъ те,
 Истина е, смѣло ти принцезо!
 Опетъ кажемъ, да умрети морамъ
 И ако е то мени свободно
 На последнѣмъ концу могъ живота,
 Исповедит', то казати морамъ,
 Да за тобомъ Богиньо умиремъ:
 И са смрћу мојомъ ако теби,
 Не би с' могло доста учинити,
 То тужи ме великимъ Боговомъ,
 И нѣма се свеусрдно моли,
 Да ме они казне за греіове;
 Ђр' ми нису више само еданъ
 Животъ дали; а да бы се мои
 Греси сасвимъ избрисати могли,
 Тисућу бы живота требало
 За греј овай мени изгубити.
 И више бы сирома Орондатъ,
 Говорио быю, да Принцеза,
 У ярости већ сва упалѣна,

Што іой тако мой Господинъ явно,
 Любовь свою открыт' усуди се,
 Свою руку, изъ руку могъ Принца
 Неизтрже, и на клуну седшій,
 Разсрѣено на нѣга погледи,
 Што е едногъ Цара кѣрка,
 Бданъ убогъ Владѣтель, и мали,
 Усудіо с' свою открыт' любовь.
 Догодъ га е Принцеца яростно
 Съ разяренимъ очима гледала,
 Стаяо е онъ подъ едномъ граномъ,
 И чекао е к'о прутъ дрктаюћи,
 Да се нѣму смртни судъ изрече.
 Задуго е мислила Принцеца,
 Шта ће нѣму на то одговорит';
 Бр' и ярость, а и сожаленѣ
 Тий умъ нѣнъ тако узнемире,
 Да му речи ніе знала рећи.
 Принцеца е Господину моме
 Свагда добро наклонѣна была,
 И ако е садъ и увредіо,
 Опетъ она себи представляше,
 Господинъ мой, как' свой кући нѣиной,
 Тако и нѣой шта е учиніо,
 И ово е мало поублажи.
 Изъ овога призренія мало,
 Умали се у нѣой нѣна ярость,
 Но опетъ се сасвимъ неугаси;
 И одъ части врло ладнокрвно,
 А одъ части врло умерено.
 Овако му она одговори:

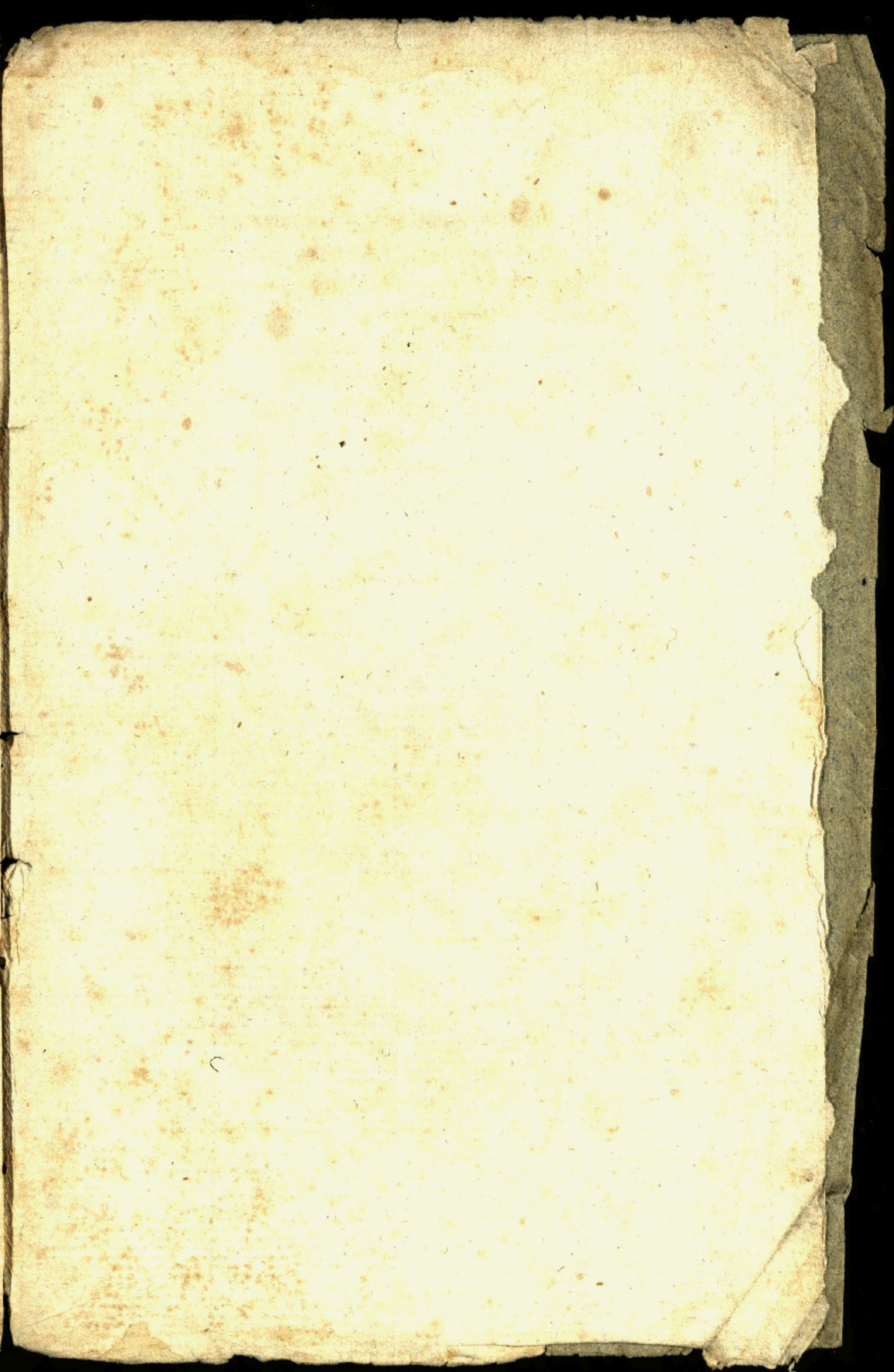
Да негледимъ Оронте на брата,
 И свободу целе куће наше,
 Преко твои руку коя намъ е
 Сачувана, показала бы ти,
 Каквимъ си ме увредіо греомъ;
 Но будући бедна да самъ много
 Теби дужна, а и да самъ сама
 Погрешила, што самъ те питала,
 Охутаћу све, но съ условіемъ,
 Да ми о томъ нигда неспоменешъ,
 И те мисли изъ главе избацышъ
 Ако желишъ мой пріятель быти.
 Ове речи Персійске Прінцезе,
 Тако дирну Господина мога,
 Да му съ речма и крвь одма стане,
 И к'о мртавъ да на землю падне.
 Сожалећи о овомъ Прінцеца
 Догаћаю, уплаши с', и врисне.
 Две одъ нѣни собни послушница,
 Кое одъ нѣ ни с' далеко было,
 Къ нѣой дотрче, и после Варсіна
 Са Мемнономъ, и после Артаксерксъ
 Съ другимъ свима на вриску дотрчи.
 Сожаленъ садъ свію о нѣму
 Врло силно буде, ал' не дуго;
 Бр' Орсндатъ брзо къ себи дође,
 И сумню имъ о себи растера.
 Но срамота садъ нѣга надвлада,
 Видећи се коликомъ мложиномъ
 Обколѣна, и у Артаксеркса
 Обятію лежећа, кои е

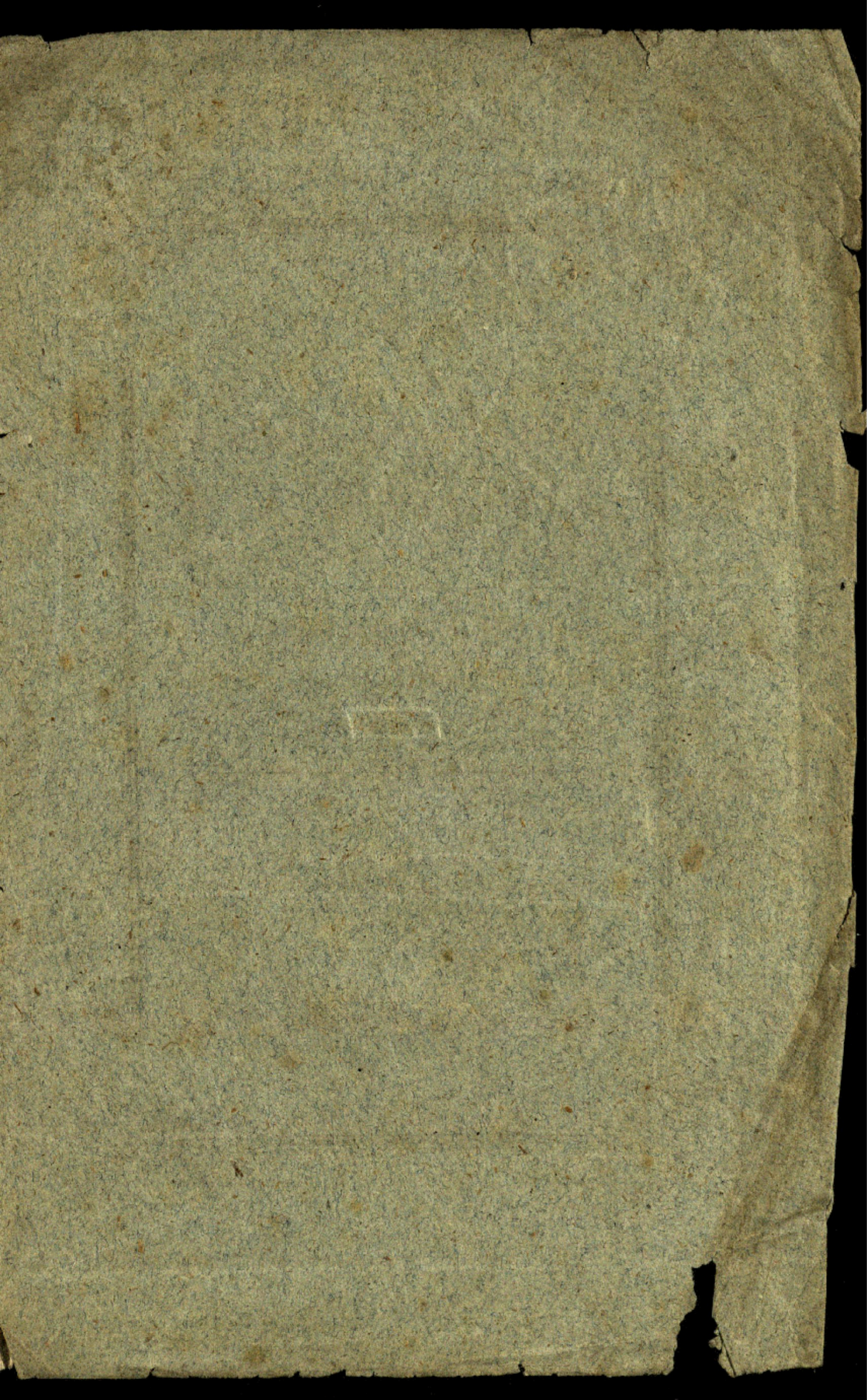
Съ извирућимъ сузама квасіо
 Бледо лице Господина мога.
 И комъ, кадъ се умъ мало умири'
 Мисліо є, са случаемъ овимъ,
 Тайну свою открію, кою є
 Досадъ одъ сви сачувати знао,
 И кадъ съ места устане, одъ свію
 Опрештєня заиште, што имъ є
 Онъ забаве садъ узнемирію,
 Съ тымъ желећи с' свима растати се,
 И кадъ после то исто съ Принцезомъ
 Онъ учини, тад' съ жалостнимъ лицемъ
 Съ Артаксерксомъ, кой га ніє сама,
 Осимъ себе одпустити тео,
 И съ другима у дворъ Царски пође.
 Араксъ повѣсть продужити теде.
 И Лісімакъ тако га слухаше,
 Да о ручку и несеһаше се,
 И цели данъ мож'да бы га слуш'о,
 Да полімонъ съ Амінтомъ дошавшій
 Разговоръ имъ прекинуо ніє.
 Зато дакле садъ у собу уђу,
 И Лісімакъ колико му туга
 Дозволява, кадъ свой ручакъ сврши,
 Къ Орондату у собу отиде,
 И съ великимъ, славногъ овогъ Принца
 Удивленѣмъ гледао є дуго.
 Нашавшій га у сладкомъ спаваню,
 Нетеде га садъ узнемирити,
 Веһъ Аракса за руку узеде,
 И поведе на пређашнѣ место,

Даваюћи съ тымъ нѣму на знанѣ,
Да е повѣсть радъ слушати далѣ.
Верни овай слуга, радость свою
Налазіо кои е найвећу,
У повѣсти Господина свога.
И видећи желю Лісімака,
Повѣсть свою садъ овако почне.

Край прве кнѣиге.

БИБЛИОТЕКА МАТИЦЕ СРПСКЕ

P₁₉ Ср II 417 / 1 . 1

У НОВОМЪ САДУ,

НАРОДНА КЊИГОПЕЧАТЊА ДГ. ДАН. МЕДАКОВИЋА.

1852.